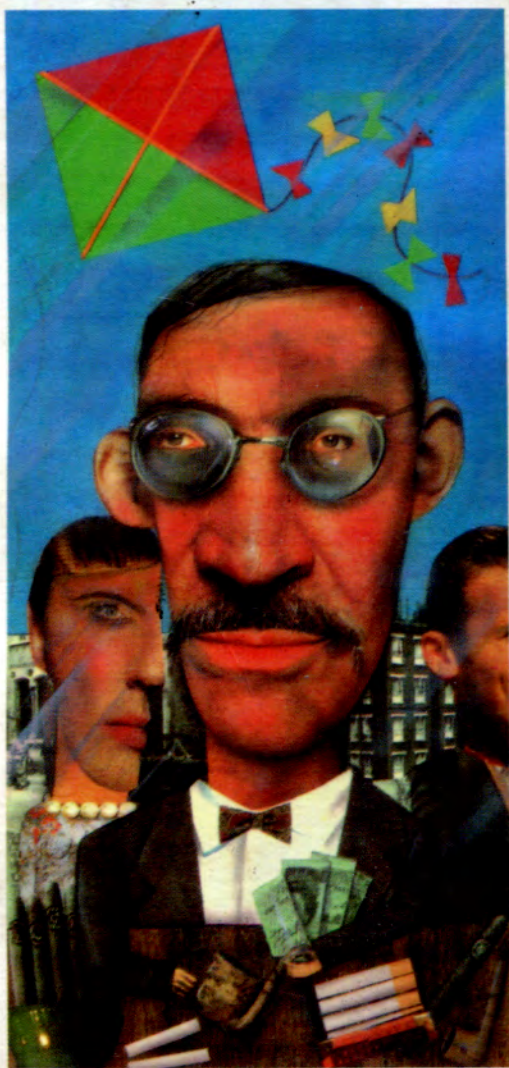

W. SOMERSET MAUGHAM

ကျောင်းစောင့်နှင့်
အခြားဝတ္ထုတိုများ
ဆုထက်

**THE
VERGER**

AND OTHER
STORIES

PYI ZONE READERS

THE VERGER AND OTHER STORIES

Five stories by the master of short story writing.

With *The Verger* are *A String of Beads*, *The Kite*,
Before the Party and *The Happy Couple*.

Pyi zone Readers is a series of simplified stories which introduces you step-by-step to the literature that has made Pyi Zone Books world famous. This series offers you classics, best-sellers, film-titles and original stories. Each book has extensive exercises, a detailed introduction and clear information about the syllabus. They are published at seven levels from Easystarts (200 words) to Advanced (3000 words).

ဒုတိယအဆင့် စကားလုံး (၅၀၀)

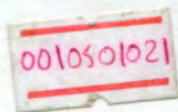
Level 2 ELEMENTARY (500 words)

Retold by John Milne

Translated by Su Htet

- 6 Advanced (3000 words)
- 5 Upper Intermediate (2300 words)
- 4 Intermediate (1650 words)
- 3 Pre-Intermediate (1050 words)
- 2 Elementary (500 words)
- 1 Beginner (300 words)
- Easystarts (200 words)

- Contemporary
- Classics
- Originals
- British English
- American English

Pyi Zone Readers Level 2
Elementary Level

W. SOMERSET MAUGHAM
ကျောင်းစောင့်နှင့်အခြားဝတ္ထုတိုများ

THE VERGER

AND OTHER STORIES

[ဒုတိယအဆင့် စကားလုံး ၅၀၀]

Retold by John Mile

ဆုထက် မြန်မာပြန်သည်။

ပြည်စုံစာအုပ်တိုက်

၁၃၆/၆၊ ၃၆ လမ်း၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊

ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း - ၇၀၆၀၈၅၊ ၇၀၅၇၁၈

Fax - 253255, email - mypaungmnwa@mptmail.net.mm

စာအုပ်ပုံနှိပ်ခြင်းဆိုင်ရာ မှတ်တမ်း

၂၀၀၁ ခုနှစ်၊ ပထမအကြိမ်၊

အုပ်ရေ (၁၀၀၀)

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်

[၁၀၆၉/၂၀၀၁ (၈)]

မျက်နှာပုံခွင့်ပြုချက်အမှတ်

[၇၀၇/၂၀၀၁ (၈)]

□

မျက်နှာပုံဒီဇိုင်း

ကိုကိုမြင့်

မျက်နှာပုံကာလာခွဲ

Alpha

□

ပုံနှိပ်သူ

ဦးမြတ်ကျော်၊ စာလုပ်ငန်းပုံနှိပ်တိုက် (၀၅၅၅)

၁၉၄၊ ၃၃လမ်း၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

□

ထုတ်ဝေသူ

ဦးမိုးကြည်၊ မိုးကြည်စာပေ

၃၇၈၊ ဈာပုံလမ်း၊ (၇) ရပ်ကွက်၊ ဝန်မြောက်ပိုင်း။

ရန်ကုန်မြို့။

□

စာစီ - ပြည့်စုံကွန်ပျူတာ

အတွင်းဖလင် - ဇင်ဦးနှင့်ညီများ

အာအုပ်ချုပ် - ကိုမြင့်၊ ညီဝင်းမြင့်

□

စာမူ ပုံနှိပ် - ပြည့်စုံစာအုပ်တိုက်

မျိုးစာအုပ်(၅၇၇၀၀၀)၏ စီမံခန့်ခွဲရေးဌာန

[တစ်စိတ်စိတ်]

1200

တတည်းအဖွဲ့၏ သီးသန့်အမှာစာ

အင်္ဂလိပ်ဘာသာစကား သင်ကြားရေးအတွက် သင်ကြားနည်းများစွာရှိသည့်အနက် ဘာသာစကားကို စာပေမှတစ်ဆင့် သင်ကြားခြင်း (Language Through Literature) မှာ ခေတ်စားသောနည်းတစ်နည်း ဖြစ်ပါသည်။ ဘာသာစကားကို ဒီအတိုင်း အစိမ်းသက်သက် သင်ယူရပါက ယင်းမှာ ခြောက်သွေ့ပြီး ငြီးငွေ့ဖွယ်ကောင်းပါသည်။ လူတို့သည် "ရသ" ကို တပ်မက်သည့်အားလျော်စွာ ရသစာပေကိုဖတ်ရှုရင်း အင်္ဂလိပ်ဘာသာ စကားကို သင်ကြားခြင်းဖြင့် လေ့လာသူတို့ကို ဆွဲဆောင်ရပါသည်။

ထို့ပြင် အင်္ဂလိပ်ဘာသာစကားကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် တတ်မြောက်ရန် ယင်း၏ နောက်ခံယဉ်ကျေးမှုနှင့် ဓလေ့စရိုက်များကို သိနားလည်ထားရန် လိုအပ်ပါသည်။ မိမိ လေ့လာမည့် ဘာသာစကားနှင့် ယဉ်ကျေးမှု ဓလေ့စရိုက်များကို ရောထွေးယှက်တင် တွေ့မြင်နိုင်သည့်နေရာမှာ စာပေပင်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်ပင် အင်္ဂလိပ်ဘာသာစကား လေ့လာရေး အစီအစဉ် တစ်ရပ်အဖြစ် ရသစာပေမှ ရသဝတ္ထုများ၊ ရသကဗျာများကို မူရင်းအင်္ဂလိပ် ဘာသာစကားနှင့် ဘာသာပြန် ယှဉ်တွဲ ထုတ်ဝေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ရသဟုဆိုရာ၌လည်း အင်္ဂလိပ်ဘာသာစကားကို လေ့လာမှု အရှိန်ရကာစ ဆယ်ကျော်သက်လူငယ်များအတွက် ၎င်းတို့ စိတ်အဝင်စားဆုံး ရသပါသောဝတ္ထုများကို မူရင်းအင်္ဂလိပ်ဘာသာနှင့် ယှဉ်တွဲတင်ဆက်ထားပါသည်။ တင်ဆက်ရာ၌လည်း လေ့လာသူများအတွက် လွယ်ကူမှုရှိစေရန် မူရင်းဝတ္ထုများကို ရသဗျူဟာဖြင့် လွယ်ကူသော အင်္ဂလိပ်စာဖြင့် ဖရုသောထားသော Retold များကို အခြေခံထားပါသည်။ သို့ပါ၍

လွယ်ကူလေ့လာ အင်္ဂလိပ်ဝတ္ထုများ အစီအစဉ်သည် လေ့လာ
သူများအတွက် အမှန်တကယ် အကျိုးရှိသည်ဟုဆိုလျှင် ရသ
သည် စိတ်ဝင်စားမှုကို နှိုးဆွပေး၍ စိတ်ဝင်စားမှုက အားထုတ်မှုကို
ဖြစ်စေတတ်ပါသည်။ ရသစာပေ ဖတ်ရှုရာမှသည် အင်္ဂလိပ်
ဘာသာစကား တတ်မြောက်ခြင်းဟူသော အားထုတ်မှု၏
အသီးအပွင့်ဖြစ်သည့် ပြီးမြောက် အောင်မြင်မှုတစ်ရပ် ဖြစ်လာ
ခဲ့သည်ရှိသော် ဤစာအုပ်ကို ထုတ်ဝေရကျိုး နပ်သည်ဟု
ယုံကြည်ပါသည်။

W. SOMERSET MAUGHAM

The English author popular playwright **William Somerset Maugham** was born in Paris and studied at King's School in Canterbury and at Heidelberg. To please his family he studied medicine and earned his degree at St. Thomas' Hospital, London, although he never actually practiced.

As he turned to writing, his first novel, *Liza of Lambeth* (1897), sketched his experiences in the slums near St. Thomas', but it and three later novels were unsuccessful, so he turned to writing plays.

The success of *Lady Frederick* (1907) started him on a long career as a writer of cynical, witty, sometimes serious plays about English life and society. *The Circle* (1921), *The Constant Wife*, and *The Letter* (1927) are among the best of these. None approach the level of artistic importance found in *Of Human Bondage* (1915), a semi-autobiographical novel based on the first thirty years of Maugham's life and school experiences, which has become a modern classic.

The popular *Moon and Sixpence* (1919), a novel based on the life of the painter Paul Gauguin, was the first of a series of works to reflect the influence of Maugham's visits to the Far East.

Such titles as *On a Chinese Screen* (1922), *East of Suez* (1922), and *The Painted Veil* (1925) are later works that deal with colonial life "east of Suez" in the last days before Britain's once-impregnable empire started to implode.

In 1930, the novel *Cakes and Ale* aroused controversy because the characters bore a "certain resemblance" to contemporary English authors. His later works included his autobiography, *The Summing Up* (1938), written nearly three decades before his death, as well as the novels *Christmas Holiday* (1940), *The Razor's Edge* (1944), *Then and Now* (1946), and *Catalina* (1948). His short stories include "The Mixture as Before" (1940), "Up at the Villa" (1941), and "Creatures of Circumstance" (1947), and his critical essays were published in 1949 as *A Writer's Notebook*.

ဆမ်းမားဆက်မွန်(၁၈၇၄-၁၉၆၅)

အင်္ဂလိပ်စာရေးဆရာနှင့် ပြဇာတ်ဆရာ ဆမ်းမားဆက်မွန်ကို ပြင်သစ်နိုင်ငံပါရီမြို့တွင်မွေးဖွားခဲ့ပြီး အင်္ဂလန်နိုင်ငံနှင့် ဂျာမနီနိုင်ငံတွင် ပညာသင်ခဲ့သည်။ မိသားစုအလိုကိုလိုက်လျော၍ ဆေးကျောင်းတက်ခဲ့ပြီး လန်ဒန်စိန့်သောမတ်စ်ဆေးရုံကြီးမှ ဆရာဝန်ဘွဲ့ရခဲ့သည်။ သို့သော် သူသည် ဆရာဝန်အဖြစ် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း မပြုခဲ့ချေ။

Liza of Lamberth(၁၈၉၇) သည် သူ၏ ပထမဦးဆုံး ဝတ္ထုဖြစ်ပြီး စိန့်သောမတ်စ်ဆေးရုံအနီးရှိ ပျံကျများအကြောင်း အတွေ့အကြုံကို ရေးသားထားခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုဝတ္ထုနှင့် နောက်ဝတ္ထုသုံးပုဒ်သည် မအောင်မြင်ခဲ့။ ထို့ကြောင့် ပြဇာတ်ရေးသားခြင်းဘက်သို့ ဦးလှည့်ခဲ့သည်။

၁၉၀၇ ခုနှစ်တွင် စတင်ခဲ့သော Lady Frederick ပြဇာတ်သည် အင်္ဂလိပ်လူ့အဖွဲ့အစည်းနှင့် ဘဝအကြောင်း တင်ပြချက်ဖြစ်ပြီး မွန်အား ပြဇာတ်ရေးဆရာအဖြစ် ရပ်တည် စေနိုင်ခဲ့သည်။ The Circle (၁၉၂၁)၊ The Constant Wife နှင့် The Letter (၁၉၂၇) တို့သည် အကောင်းဆုံး ပြဇာတ်များဖြစ်ကြသည်။

၁၉၁၅ ခုနှစ်တွင် သူ၏ ကိုယ်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိတစ်ပိုင်းဖြစ်သော Of Human Bondage ဝတ္ထုထွက်လာခဲ့သည်။ သူ၏ အနုပညာမြောက်လက်ရာဖြစ်ပြီး၊ မော်ဒန်ဂန္ထဝင်စာပေ စာရင်းဝင်ခဲ့သည်။ ၁၉၁၉ ခုနှစ်တွင် ပန်းချီဆရာပေါက်ဂိုဏ် Paul Gauguin ၏ ဘဝအပေါ်အခြေခံထားသော Moon and Sixpence ထွက်ပေါ်လာခဲ့သည်။ ရေပန်းစားအောင်မြင်ခဲ့သော ဝတ္ထုဖြစ်သည်။ On a Chinese Screen (၁၉၂၂)၊ Ease of Suez (၁၉၂၂) နှင့် The Painted Veil (၁၉၂၅) တို့သည် ကိုလိုနီဘဝကို ရေးဖွဲ့ထားသော ဝတ္ထုများဖြစ်၏။

၁၉၃၀ ခုနှစ်တွင်ရေးသားခဲ့သော Cakes and Ale ဝတ္ထုမှာမူအလွန်အငြင်းပွားပြဿနာတက်ခဲ့သည်။ သူနှင့် ခေတ်ပြိုင်အင်္ဂလိပ် စာရေးဆရာများကို ဝတ္ထုဇာတ်ကောင်များအဖြစ် ပြောင်းလဲထည့်သွင်းရေးသားထားသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ နောက်ပိုင်းဝတ္ထုများဖြစ်ကြသည့် The Summing Up (၁၉၃၈)၊ Christmas Holiday (၁၉၄၀)၊ The Razor's Edge (၁၉၄၄)၊ "Then and Now" (၁၉၄၆) နှင့် "Catalina" (၁၉၄၈) တို့တွင် သူ၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိဇာတ်ကြောင်းများကို ထည့်သွင်းရေးသားခဲ့၏။ သူ၏ ထင်ရှားသောဝတ္ထုတိုများမှာ The Mixture of Before (၁၉၄၀)၊ Up at the Villa (၁၉၄၁) နှင့် Creatures of Circumstance (၁၉၄၇) တို့ဖြစ်သည်။ သူ၏ ဇာမန်ရေးစာတမ်းများကို A Writer's Notebook အမည်ဖြင့် ၁၉၄၉ ခုနှစ်တွင် ထုတ်ဝေခဲ့သည်။

Contents

A String of Beads	I
The Verger	7
The Kite	14
Before the Party	22
The Happy Couple	34
<i>Points for Understanding</i>	40

A String of Beads

Miss Robinson had always been poor. When her father died, she had no money. She got a job at the house of Mrs Livingstone – a rich woman with two young daughters. Miss Robinson's job was teaching Mrs Livingstone's daughters at home. She was their governess.

Miss Robinson lived in the house of Mrs Livingstone like a servant. But she was intelligent and well-educated. And sometimes she was asked to dinner when the Livingstones had visitors.

One evening, Mrs Livingstone invited some friends to dinner. She asked fourteen people. At the last moment, one of the guests was unable to come. Mrs Livingstone now had thirteen guests. But thirteen is an unlucky number and so she invited Miss Robinson.

The people at the dinner were all rich and important. Miss Robinson sat quietly and did not say anything. She was wearing an old dress of Mrs Livingstone's and she looked pretty. She was also wearing a string of pearls.

One of the guests at the dinner was Count Borselli – a rich and famous man. He knew everything about pearls and diamonds and other precious stones.

There was a young lady at dinner called Miss Lyngate. She, also, was wearing a string of pearls. She was very proud of her pearls and she asked Count Borselli to look at them.

'They're quite nice pearls,' said the Count.

This did not please Miss Lyngate. 'Quite nice' was not good enough for her. She had wanted the Count to say 'very nice' – 'very, very nice'.

'This string of pearls cost eight thousand pounds,' said Miss Lyngate.

'Yes, that's the correct price,' said Count Borselli. He spoke in an ordinary voice. But Miss Lyngate understood. The Count did not think that eight thousand pounds was a lot of money.

At that moment, Count Borselli pointed to Miss Robinson.

'That is a very nice string of pearls,' he said.

'Miss Robinson's pearls,' said Miss Lyngate. 'But she's Mrs Livingstone's governess!'

Miss Lyngate was now angry. Governesses were not rich people. A governess did not wear a valuable string of pearls.

'We're not talking about governesses,' replied the Count. 'We're talking about pearls. That string of pearls is worth more than fifty thousand pounds.'

Miss Lyngate was surprised and angry. She did not believe Count Borselli. He was mistaken. Governesses did *not* wear strings of pearls worth more than fifty thousand pounds.

'Miss Robinson,' she said in a loud voice. 'Do you know that you are wearing a very valuable string of pearls?'

Everyone stopped talking. They all listened to Miss Robinson's reply.

'I paid fifteen shillings for these beads,' said Miss Robinson quietly.

Miss Lyngate laughed.

'I knew that Count Borselli was wrong,' she said. 'He says that your pearls are worth fifty thousand pounds.'

Now everyone in the room was silent. Fifty thousand pounds! A governess with a string of pearls worth fifty thousand pounds! That was not possible. A woman with

fifty thousand pounds was a very rich woman.

'But I bought these beads for fifteen shillings,' said Miss Robinson again. 'Count Borselli has made a mistake.'

'I do not make mistakes,' said the Count quietly. 'I know the value of pearls.'

At that moment something unusual happened. A servant came up to the table and spoke quietly to Miss Robinson. The governess looked surprised and her face went white.

'Excuse me, Mrs Livingstone,' she said. 'I must leave the table. Two men are waiting in the hall. They want to speak to me.'

Miss Robinson got up and left the table. When she was out of the room, everyone began to talk excitedly.

'She's a thief,' said someone. 'The two men are policemen. Miss Robinson has stolen the pearls. She will go to prison.'

'A thief in my house,' cried Mrs Livingstone. 'How terrible! What shall I do? What has she been teaching my daughters?'

Everyone started to talk at the same time. Suddenly there was silence. Miss Robinson had come back into the room. She looked much happier. She did not look like a thief.

Miss Robinson was not wearing her pearls. Instead, she had a string of pearls in her hand. She sat down at the table and passed the string of pearls over to Count Borselli.

'How much are these pearls worth?' she asked.

Count Borselli looked at the pearls for a few moments.

'Fifteen shillings,' he said.

'That's correct,' said Miss Robinson. 'These are my beads. They're worth fifteen shillings.'

'But what about the other string of pearls?' asked the Count. 'These are different.'

'That's correct,' replied Miss Robinson. 'My beads were broken and I took them to a shop a few days ago. When I went to get them, there was a mistake. The shop gave me the wrong string of pearls. That other string of pearls was worth fifty thousand pounds.'

Everyone laughed. It had all been a mistake.

'The men from the shop were very pleased to get the pearls back,' said Miss Robinson. 'They've given me a present of three hundred pounds.'

Again, everyone talked at the same time. Three hundred pounds was a lot of money for a governess.

Mrs Livingstone stopped everyone talking.

'What are you going to do with the three hundred pounds?' she asked loudly.

But she did not wait for a reply.

'You must put the money in a bank,' she said. 'You must keep it safely. You may need it one day.'

'I'm not going to put the money in a bank,' replied Miss Robinson proudly. 'All my life I've never had a holiday. Now I'm going to have a real holiday. I want to leave my work here at the end of the month. I'm going to the South of France.'

Mrs Livingstone looked at her angrily. A governess was a servant. Servants did not go on holiday to the South of France. And, also, governesses accepted the advice of their masters and mistresses.

'You can leave at the end of the month,' said Mrs Livingstone in an angry voice. 'But you need not come back again. There will be no job for you here.'

'I don't want to come back here,' replied Miss Robinson. And she got up quietly and left the room.

At the end of the month, Miss Robinson went on holiday to the South of France. Mrs Livingstone was not pleased. She hoped to hear bad news about Miss Robinson.

Six months later, Mrs Livingstone gave another dinner. Miss Lyngate, Count Borselli and other friends were there. They all remembered Miss Robinson. Someone started to talk about her.

'Miss Robinson will never come back here again,' said Mrs Livingstone in a loud voice.

'Miss Robinson will not want to come back,' said Count Borselli. 'Haven't you heard the news?'

'What news?' someone asked excitedly.

'I've just come from the South of France,' replied the Count. 'Everyone there is talking about Miss Robinson. But that's not her name now. She's a countess. She met a count in her hotel and married him soon afterwards. The count is a millionaire and she now lives with him in Paris. She'll never work as a governess again.'

'And all because of a mistake,' said Miss Lyngate. 'A cheap string of beads has made her a countess and a millionaire.'

The Verger

Mr Foreman owned ten shops in different parts of London. All the shops sold the same things - cigars, cigarettes, tobacco and pipes. The shops were always very busy and Mr Foreman was a rich man.

But he had not always been rich. Albert Foreman's parents had been very poor. They did not have enough money to send Albert to school. Albert started work at the age of ten. He was a servant in the house of a rich family. He was young and he did all the dirty work.

Albert was a hard worker. He grew older and was given more important jobs. Albert was always clean and tidy. He was well dressed and looked respectable. At the age of twenty, Albert Foreman was the head servant in the house of a rich man.

Albert married at the age of twenty-two. His wife was also a working woman. She had been a servant in the same house as Albert.

Then Albert got a new job. He became the verger of St Peter's Church. St Peter's was in Neville Square, in the centre of the richest part of London. Rich and important people lived in the houses nearby. They were taken to St Peter's as babies and given names. They were married in St Peter's and they were buried near St Peter's when they died.

The verger was present at all these important times. He stood near the door wearing a long black robe. Also, he kept the church clean and tidy.

The people at St Peter's were pleased with Mr Foreman. He worked there for sixteen years. During this time, there was no trouble. The old vicar liked and trusted Mr Foreman. He knew that Albert was not able to read or write. But this did not matter. Albert Foreman looked important and respectable and he kept the church clean.

That was enough.

But in life nothing lasts for ever. The vicar grew older. At last, he was no longer able to do the work. He had to leave St Peter's and go and live in the country. A new vicar came to St Peter's. He was young and wanted to change many things.

Mr Foreman did not like the new vicar. But he obeyed him. Mr Foreman did things the new way.

'Don't walk like that,' said the new vicar. 'Walk like this.'

'Don't stand like that,' said the new vicar. 'Stand like this.'

Albert Foreman had to change everything. But there was one thing which did not change. Albert was not able to read or write. At last, the new vicar heard about this.

One day, after an important wedding, the young vicar spoke to Albert.

'How long have you been verger at St Peter's?' he asked.

'Sixteen years, sir,' replied Albert.

'You have been verger for sixteen years,' said the vicar, 'and you cannot read or write?'

'That's true,' replied Albert. 'I was born in a poor family. My parents weren't able to send me to school. I never learned to read or to write?'

'But this is an important church,' said the vicar. 'The verger of St Peter's must be able to read and write.'

'You've asked me to change many things,' replied Albert. 'I've done my best to please you. But I can't learn to read and write. I'm getting older now. It's too late for me to learn such things.'

'You must learn to read and write,' said the vicar, 'or you cannot be verger at St Peter's.'

Albert Foreman was a proud man. He had tried to

please the new vicar. He had done enough.

'I'll leave at the end of this month,' Albert told the vicar. 'You must find a new verger. Find another man and I'll teach him his job.'

Albert said goodnight politely and left the church. He was not angry, but he felt sad. He started to walk home.

'What will my wife say?' Albert asked himself. 'She'll be angry and worried. I must find a new job, but it won't be easy.'

★

Albert did not smoke much, but now he wanted a cigarette.

'I must buy a packet of cigarettes,' he said to himself. 'I'll smoke a cigarette and I'll feel better.'

Albert started to look for a cigarette shop. He turned into a long street where there were many shops. There were bakers shops and butchers shops. There were shoe shops and hat shops. But there were no shops which sold tobacco or cigarettes.

Albert walked all the way home, but he did not find a cigarette shop.

'I've lost my job,' he told his wife when he got home.

'You've lost your job!' she said in surprise. 'Why?'

'The new vicar wants a verger who can read and write,' replied Albert.

'But what are you going to do?' asked Albert's wife.

'You're over forty now. You won't find a new job easily.'

'I've an idea,' said Albert. 'On my way home, I wanted to smoke a cigarette, but there wasn't a cigarette shop. How many other people have wanted a cigarette in this part of London?'

'A lot of people,' replied his wife.

'And they can't buy them here,' said Albert. 'Now, how much money have we saved?'

Albert and his wife had always been careful. They had saved up a little money every week.

'We have enough,' said Albert, when they had counted the money.

'Enough for what?' asked his wife.

'To open a cigarette shop,' Albert replied.

At the end of the month, Albert Foreman left St Peter's for ever. He opened a shop and sold cigarettes.

Many people came into his shop because it was the only one in the street. He began to sell other things. But they were all things for smokers. He sold tobacco for pipes. He sold cigars and matches. And every week the shop became busier.

*

After a year, Albert's shop was making a lot of money. Then Albert had another idea.

'Why don't we open another shop?' he said to his wife. His wife agreed with him.

Albert Foreman walked round London. At last he found a long, busy street with no cigarette shop. Albert opened another shop in that street. A young man worked in the shop for him. The shop soon became very busy.

Albert did the same thing again and again. After ten years, he owned ten cigarette shops. All of them were very busy and every week Albert put more and more money into the bank.

When Albert was in the bank one day, a bank clerk spoke to him.

'Excuse me, Mr Foreman,' said the clerk. 'The manager wants to speak to you. Can you see him?'

'Of course,' replied Albert and he went into the manager's office.

The manager wanted to talk to Albert about his money.

'You have a lot of money in the bank now,' said the manager.

'Yes, I know,' replied Albert. 'It's safe in the bank. I don't need the money. The money is safer here.'

'Of course your money is safe in our bank,' said the manager. 'But a bank doesn't pay much interest. You can buy shares in business and make more money.'

'I don't know anything about things like that,' replied Albert. 'I'll need help.'

'But I'll help you,' said the manager.

He gave Mr Foreman a piece of paper with lots of writing on it.

'You must sign here,' said the manager. 'Then I can do everything else for you.'

Albert picked up a pen and put a large cross at the bottom of the paper.

'But why have you made this mark?' asked the manager. 'Why didn't you sign it with your name?'

'Because I can't read or write,' replied Albert simply.

The manager sat back in his seat.

'You're a rich man, Mr Foreman,' said the manager. 'And yet you cannot read or write. If you could read and write, you would be a millionaire.'

Albert Foreman laughed loudly. The manager was surprised.

'I'm rich *because* I cannot read or write,' said Albert smiling. 'If I could read and write, I would be poor. I would still be verger at St Peter's Church in Neville Square.'

The Kite

Herbert Sunbury was given his first kite when he was a young boy. Every Sunday, he went to a nearby park with his mother and father. The three of them walked to a hill in the middle of the park and flew their kite. That was how the kite flying began.

Herbert left school when he was fourteen. He got a good job in an office. He was a clerk like his father. He was not paid much, but it was a regular job.

The family had a little party for Herbert's twenty-first birthday. Herbert was given a present – a big, new kite. After the party, Herbert went to bed and his mother and father sat talking.

'He's not a boy any more,' said Mr Sunbury. 'He's a man now. He'll want to get married soon.'

'Get married!' said Mrs Sunbury in surprise. 'Why? He's happy here at home with us.'

Mr Sunbury did not reply. He never argued with his wife.

Two years passed and nothing changed. Herbert and Mr Sunbury went to work every morning. They came back together in the evening and sat at home. At weekends they went to the park with Mrs Sunbury and flew their kite.

One Saturday evening, there was a change. They had all been out in the park as usual and they were sitting at tea.

'Can I bring a girl home tomorrow, mother?' Herbert suddenly asked.

'A girl!' said Mrs Sunbury in surprise. 'Who is she? Where did you meet her?'

Herbert had met the girl at the cinema. He sometimes

went there on a Friday evening. Her name was Betty Bevan.

Betty came for tea the next day, but her visit was not a success. Mrs Sunbury did not like Betty and Betty did not like Mrs Sunbury.

'Never bring that girl back to this house,' said Mrs Sunbury after the visit. 'You're a fool to go out with her.'

'I'm going to marry her,' said Herbert angrily.

'You're a fool,' cried his mother. 'You're a fool.'

They did not speak about Betty again for some months. But Herbert continued to meet her. He went out two or three evenings every week. He met Betty and usually they went to the cinema.

Late one evening, Herbert came back from the cinema. His mother was just going to bed.

'Mother,' he said. 'Betty and I are getting married.'

'You can do what you like,' shouted his mother. 'But don't bring that girl back to this house. I never want to see her again.'

*

A week later, Herbert and Betty got married. Mr and Mrs Sunbury did not go to the wedding. Herbert lived with Betty and he did not see his mother again for some time. He still met his father on his way to work every morning. And he often spoke to him.

One morning Mr Sunbury looked up at the sky.

'It's good weather for kite flying,' he said.

'Do you and mother still fly the kite?' asked Herbert.

'Of course,' replied his father. 'We go to the park every weekend as usual. Don't you fly a kite yourself? You always liked flying a kite.'

'I wanted to get one,' replied Herbert. 'But Betty doesn't like kites. She says they're only for children. Also, kites cost a lot of money. We need all our money. We've got some nice furniture, but I have to pay for it every month.'

Six months passed and Mr and Mrs Sunbury still went to the park. One Sunday afternoon, Mrs Sunbury spoke quietly to her husband.

'Look over there,' she said. 'Herbert is watching us.'

Mrs Sunbury was happy to see her son, but she did not speak to him. Herbert came every Sunday and watched them.

One Sunday, Mr and Mrs Sunbury brought a new kite. It was the biggest and best kite in the park. The wind was strong and the kite flew high in the sky. A young man wanted to help them. But Herbert saw this and ran up quickly.

'I'll help you,' he cried. 'We don't want strangers touching our kite.'

After that, Herbert flew the new kite with his mother and father every Sunday. One day, while Herbert was flying the kite, his mother spoke to him.

'Betty's here,' she said.

'Betty?' asked Herbert. 'Where?'

'Behind those trees,' replied his mother. 'She's spying on you.'

When Herbert got back home that evening, Betty was waiting for him.

'So that's where you've been on Sunday afternoons,' she shouted. 'You look like a small boy with that kite. You look foolish.'

'I don't care,' replied Herbert.

'It's your mother's plan,' said Betty. 'She wants to take

you away from me.'

The following Sunday, Herbert got ready to go to the park.

'Where are you going?' asked Betty.

'To the park,' Herbert replied. 'I'm going to fly the kite with my mother and father.'

'You're not,' cried Betty. 'I'm not going to let you.'

She tried to stop him, but Herbert pushed past her.

Herbert came back later that afternoon and Betty was waiting for him.

'Your bag's packed,' she told him.

'What do you mean?' he asked.

'You're not staying here,' she explained. 'You like kites better than you like me. You can go back to them.'

*

That was the way it happened. Herbert went and lived with his mother and father. He was comfortable at home with them. The food was good and Herbert felt happy.

'I'm never going back to Betty,' he told his mother.

'She'll try to get you back,' was her reply.

Mrs Sunbury was right. Betty came round to see Herbert. But Herbert did not want to see her. Mrs Sunbury spoke to Betty at the door.

'Herbert will send you money every week,' she told Betty. 'He'll pay for the furniture. Now leave him alone.'

Then she shut the door. Betty knocked again and again. Then she banged at the windows. But Mrs Sunbury did not open the door and after some time Betty went away.

The next Sunday, Herbert went to church with his mother and father in the morning. In the afternoon, he went to get the kite. Because it was so big, they kept the

kite in a shed behind the house. Herbert found the door of the shed open. The kite – the big new kite – was broken to pieces.

'She's broken the kite,' shouted Herbert, running back into the house.

The three of them looked at each other in silence. They all thought that Betty had broken it. But Mr Sunbury was not sure.

'We don't know that it was Betty,' he said. 'There are other people in the park who are jealous of our kite.'

'I'll go and ask her,' said Herbert. 'I'll kill her for this.'

'No, you won't,' said his mother. 'You'll hit her and be sent to prison. Your father will go and speak to Betty.'

Mr Sunbury left and returned an hour later.

'Betty did it,' he told them. 'And she's happy about it.'

'That's the end of the money,' shouted Herbert. 'She'll get no more money from me.'

'What about the furniture?' asked Mrs Sunbury.

'I'll not pay for that,' said Herbert. 'They can take the furniture away. I don't want it.'

Herbert did not pay Betty any more money. She waited for him in the street and started shouting. She came round to their house and threw stones at the windows.

'Don't worry,' said Mrs Sunbury. 'She'll leave us alone soon.'

But Mrs Sunbury was wrong. Betty did not leave Herbert alone. She took him to court. And the magistrate ordered him to pay Betty one pound every week.

'I won't pay,' Herbert told the magistrate. 'She broke our kite. I'll never forgive her.'

'Then you'll go to prison,' said the magistrate.

Herbert did not pay and Betty again took him to court.

'You're a foolish young man,' said the magistrate. 'Pay

this money before the end of the week, or you will go to prison.'

Herbert did not pay and went to prison. He never forgave Betty for breaking the kite.

'He loved that kite more than he loved me,' said Betty. Perhaps she was right.

Before the Party

It was a beautiful Saturday afternoon in June and the Skinners were going to a party. The party began at four o'clock, but Mrs Skinner was ready at two. She was always early.

The Bishop of Hong Kong was on a visit to England. He was going to the party. Mrs Skinner wanted to meet the Bishop. She wanted to talk to him about Harold.

Her daughter, Millicent, had married Harold eight years ago. After her marriage, Millicent had gone to the Far East with Harold. She had lived there until Harold's death a few months ago. Millicent and Harold had often met the Bishop in the Far East.

'Poor Harold.' thought Mrs Skinner, looking round the room. 'Poor Harold.'

Before his death, Harold had often sent presents from the Far East. Silver dishes and ornaments stood on tables and shelves. Mrs Skinner looked up at some large knives and swords on the walls. Harold had sent them, too.

Mrs Skinner looked at the piano. There had always been a photograph of Harold on the piano. The photograph was no longer there.

Mrs Skinner turned to the other person in the room. It was her second daughter, Kathleen.

'Where's the photograph of Harold?' asked Mrs Skinner. Kathleen was busy writing letters.

'Someone's taken it away,' she said. Kathleen did not look up from her writing.

'Perhaps Millicent took it to her bedroom,' said Mrs Skinner.

'I don't think so,' replied Kathleen. 'Millicent doesn't have any photographs of Harold in her bedroom.'

This was true. Millicent had been very strange since her return from the Far East. She never spoke about Harold or his death. She often sat for hours and said nothing.

'Harold died of an illness,' Millicent had told her family. 'He died suddenly. I was away at the time. He was dead when I got back.'

She never said any more.

Mrs Skinner looked again at Kathleen. She was also ready for the party.

'You're dressed early,' said Mrs Skinner.

'Yes,' replied Kathleen. 'I want to talk to Millicent.'

Kathleen did not say any more. She carried on writing. Mrs Skinner looked out into the garden. Millicent's daughter, Joan, was playing there by herself. Joan had been born two years before Harold's death.

'She's a strange child,' thought Mrs Skinner. 'She's always playing by herself.'

At that moment, Mrs Skinner's husband came into the room. He was a small, tidy man. Mr Skinner was a lawyer and he had an office in London.

'Is Millicent ready?' asked Mrs Skinner.

'There's plenty of time,' replied Mr Skinner. 'We don't want to arrive at the party until four o'clock. And it's only two now.'

At last the door opened and Millicent came in. She was dressed completely in black.

*

When Millicent came into the room, Kathleen stopped writing. She looked at her sister for a moment. Then she spoke.

'I met Gladys Heywood this morning,' Kathleen began.

Gladys Heywood was the vicar's daughter. The Bishop of Hong Kong was staying with the vicar.

Millicent said nothing. She was not listening to Kathleen. Millicent was looking out of the window. She had seen Joan in the garden.

'Will Joan have her tea alone?' Millicent asked Mrs Skinner.

'No,' Mrs Skinner replied. 'She'll have tea with the servants.'

Millicent looked out of the window and said nothing.

'She told me something very strange,' Kathleen continued.

'Who did?' asked Millicent.

'Gladys Heywood, of course,' replied Kathleen. 'I met her this morning. The Bishop has told her about Harold's death.'

Mrs Skinner looked at her two daughters. Kathleen's words had made her curious.

'What about Harold's death?' she asked.

'Harold did not die of fever,' said Kathleen. 'Harold

killed himself.'

Mrs Skinner gave a cry. Her husband began to listen. Millicent stood silently, looking out of the window.

'Is this true, Millicent?' asked Mrs Skinner.

'Yes, it's true,' Millicent replied simply.

'How terrible!' cried Mrs Skinner. 'Why didn't you tell us the truth?'

'I didn't tell anybody,' replied Millicent.

'But you must tell us the truth,' said Kathleen.

'Yes,' added Mrs Skinner. 'You must tell us everything.'

'It's always best to tell the truth,' said Mr Skinner.

'The truth?' asked Millicent with a strange smile. 'Do you want the truth?'

'Yes,' they replied. And they all waited.

Millicent began her story.

★

'Harold was very drunk when he died,' Millicent began.

'Drunk?' said Mrs Skinner in surprise. 'Did Harold drink?'

'All the time,' replied Millicent quietly.

'How terrible!' cried Mrs Skinner. 'How did it all begin?'

'I first met Harold in this house,' replied Millicent. 'He did not drink then.'

That was true. Harold had been in England on holiday and he never drank then. He had stayed at a house in the village. Mr and Mrs Skinner had met him and invited him to their home. That was how Millicent had met him. A friendship had started between her and Harold. Mrs Skinner had hoped for this. Perhaps she had planned it.

'I didn't love Harold when I married him,' continued Millicent.

'Don't say such things,' said her mother.

'Keep quiet,' said Mr Skinner, giving his wife a strange look. He wanted to hear his daughter's story.

'I was twenty-seven when I met Harold,' continued Millicent. 'He was forty-four. I liked him, but I didn't love him. When he asked me to marry him, I agreed.'

'We got married quickly. We went to Venice for two weeks. Then we sailed to the Far East.'

'First we went to Kuala Solor, the chief town in Harold's district. The English people there were nice to me. But I noticed something strange. When Harold was offered a drink, he always refused. Then everybody laughed. I didn't know why.'

'After a few days, we left Kuala Solor. We travelled up the river to Harold's village. It was beautiful in the jungle, but it was very lonely. There was one other Englishman in the village - a young man called Simpson. He was Harold's assistant.'

'Everything went well for the first year. I was happy in my new life and Harold worked hard. He was good at his job and all the people liked him.'

'He wasn't drinking then?' asked Kathleen.

'No,' replied Millicent. 'He didn't drink at all in that first year. Then two English visitors arrived. They stayed with us for a few days. We all enjoyed meeting the strangers. But Harold kept giving them whisky. They all became very drunk. Later that night, Harold was sick. That was the beginning.'

'Harold didn't drink again for some months. Then he caught a fever. He went back to work after two weeks, but he was strange. He came home from the office in the

evening with red eyes. His hands were often shaking.

'I was very worried. And Simpson was worried, too. I tried to talk to Simpson. At first he kept away from me. But at last he told me everything. Harold had a bottle of whisky in the office. He was drinking every day.

'I went to the office and found Harold. He was very drunk. We had a quarrel and I cried. I told him that I was going to have a baby. This news made him happy and he promised never to drink again.

'Harold stopped drinking and I was happy again. Soon it was time for the baby to be born. I had to go to Kuala Solor because there was no doctor or nurse in our village.

'At Kuala Solor, I learned the truth about Harold. He had never loved me. He had married me because he needed help. He wanted to stop drinking.

'When Joan was born, I returned to our village. Harold was waiting for me by the river. He was not standing properly. He had been drinking. That night, we had a quarrel.

'I wanted to leave him and come back to England. This frightened Harold. He did not want to lose the baby or me. He promised never to drink again.

'Harold didn't drink again for two years. They were happy years for me. Slowly I began to fall in love with him. When he wasn't drinking, he was a good man and he loved his daughter, Joan.

'But the village wasn't a healthy place. Joan became ill. I had to take her down the river to the sea. The air was fresh there and she soon became better. I was away from Harold for about four weeks.

'During that time, I thought a lot about Harold. I was now really in love with him. He had fought against drink and he had won.

'I returned to our village after the four weeks. I was happy to be back. But when I arrived, Harold wasn't waiting for me. This was unusual.

'I went up to the house to look for him. It was strangely quiet. Joan went to the garden with the maid and I looked for Harold. I found him in the bedroom.'

Millicent stopped speaking. She was remembering the scene. Mr and Mrs Skinner and Kathleen waited in silence. Then Millicent continued.

'Harold was lying in bed,' she said. 'There was a bottle of whisky on the table beside the bed. He was completely drunk.'

'How terrible,' Mrs Skinner began to say. But her husband stopped her immediately.

'There was a large knife on the table,' Millicent continued. 'It was like that knife there.'

Millicent pointed to the wall. Mr and Mrs Skinner and Kathleen turned and looked. Millicent was pointing at a long, large knife on the wall.

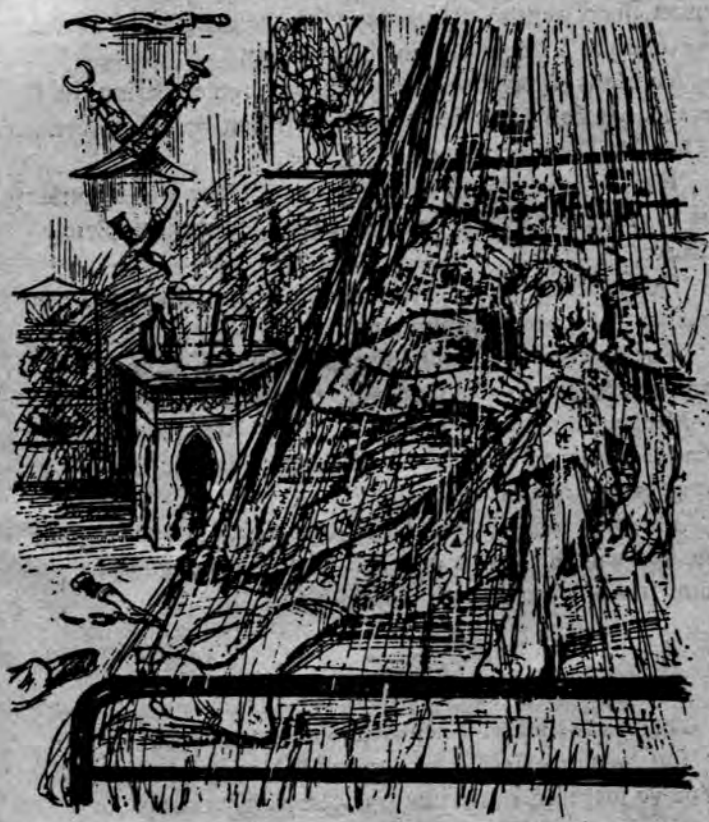
'The next moment,' said Millicent, 'Harold was lying on the bed with his throat cut. The knife was lying beside him. It was covered with blood.'

★

There was silence. Then Mrs Skinner spoke.

'But how did Harold kill himself?' Mrs Skinner asked. 'You've just told us that he was completely drunk.'

'He didn't kill himself,' replied Millicent quietly. 'I killed him. Then I called out for the servants. They came quickly and someone went for Simpson. Everyone thought that Harold had killed himself. I didn't say anything.'

Her mother, father and sister were silent with horror. At last Mrs Skinner spoke.

'How terrible!' she said again. 'How terrible!'

'Why have you told me this?' cried Mr Skinner. 'I'm a lawyer. I must tell the police.'

'You can't tell the police,' said Millicent. 'The murderer is your own daughter.'

'Oh, why have you told us?' said Kathleen. 'Why have you told us?'

'You asked me to,' replied Millicent. 'You wanted to know the truth.'

The three were silent. From time to time, they looked at the large knife on the wall. Then Millicent spoke again.

'It's time to go to the party,' she said.

'The party!' cried Mrs Skinner. 'We can't go to the party.'

'We must,' replied Millicent. 'The Bishop is waiting for us. He'll want to talk about Harold.'

There was a noise of a car at the front door.

'But how can I speak to the Bishop?' asked Mrs Skinner.

'There's no danger,' said Millicent. 'No one will ever find out. It will be our secret.'

'Oh, why did you tell us the truth?' said Mrs Skinner, as she went down the steps to the car. 'Why? Why?'

Then they all got into the car and drove off to the party.

The Happy Couple

I did not know Judge Landon very well. He was a famous judge. I had met him a few times, but we were not really friends.

I was surprised, then, when I got a telegram from Landon. His telegram was short:

Going to Italy for a holiday. Can I stay with you for a few days?
Landon.

At that time, I was living in the South of France. I had a villa on the Mediterranean coast near the Italian border.

My reply was shorter:

Glad to see you. Come any time.

Maugham.

Landon arrived a week later.

I did not know how to amuse Judge Landon. And so, on the evening of his arrival, I invited Miss Gray to dinner. Miss Gray was an Englishwoman who lived in a villa nearby.

She was a cheerful woman and a good talker. She amused the Judge and I was happy. After dinner, she invited us both to lunch the following day.

We thanked her for the invitation and she got up to leave.

'Oh - and perhaps you'll meet my new neighbours,' said Miss Gray. 'Their name is Craig. They're such a happy couple and they have a beautiful baby. I'll invite them to lunch tomorrow.'

*

The next day, I drove Judge Landon to Miss Gray's villa. It was a beautiful day. The sun was warm, but there was a cool breeze blowing in from the sea. English people live in the South of France because of such weather.

We arrived at Miss Gray's at one o'clock. We were both hungry and ready for lunch.

'The Craigs are coming,' Miss Gray said as soon as we arrived. 'I asked them to come at one.'

But the Craigs did not arrive until half-past one.

'We had to wait until the baby fell asleep,' they explained.

Miss Gray introduced the Craigs to the Judge. It was a strange introduction. Judge Landon put on his spectacles and looked carefully at the Craigs. He did not shake hands. He turned and looked out of the window.

Both the Craigs looked surprised.

'What a rude man he is!' I thought to myself. 'No wonder they look surprised.'

The maid brought in lunch and we all sat down at the table. The Judge again looked carefully at Mr and Mrs Craig. Suddenly he spoke.

'Haven't we met somewhere before?'

Mr Craig looked down at the table and said nothing. It was his wife who replied.

'I don't think so,' she said. 'Of course, we have heard of you. Everybody has read about Judge Landon in the newspapers.'

Judge Landon sat silently and ate his meal.

Miss Gray and I tried to talk to the Craigs. But it was difficult. They did not speak very much. They only wanted to talk about the baby.

Suddenly Mr Craig dropped his fork on to his plate. His face turned white. He stood up and then fell to the floor.

Mrs Craig jumped up and gave a frightened shout. I bent down and looked at him. His eyes were closed and he was breathing deeply.

'He's fainted,' I said.

'We must send for a doctor,' said Miss Gray.

'No, no,' said Mrs Craig, kneeling down beside her husband. 'He'll be all right in a moment or two.'

Judge Landon had not moved. He was sitting at the table and still eating his lunch.

'What a rude, cruel man, he is,' I thought.

After a few minutes, Craig slowly opened his eyes and his wife helped him to his feet.

'I'll take him home,' said Mrs Craig. 'Our villa is not far away.'

The Craigs left and Miss Gray and I sat down again at the table.

'Do you think he'll be all right?' asked Miss Gray.

'Yes, I'm sure he'll be all right,' I replied.

Judge Landon sat quietly drinking his coffee. He did not listen to our conversation.

'He doesn't like the Craigs,' I thought. 'He's not interested in them at all. What a rude man!'

Later in the afternoon, we drove back to my villa. It had not been a pleasant lunch party.

*

The next day, the Judge and I were having lunch together. The telephone rang. It was Miss Gray.

'Something strange has happened,' she said excitedly.

'Oh - yes,' I replied. 'What?'

'The Craigs have gone away.'

'Gone away?' I asked. 'What's strange about that?'

'They've taken everything with them,' she replied.

'That is strange,' I said. 'I wonder why they left so suddenly.'

Miss Gray did not know why. No one did.

I went back to the Judge. He had finished lunch and the maid had brought coffee. I told him about Miss Gray's telephone call.

'So, the "happy couple" have run away,' he said quietly.

'You're surprised?' I said.

'No - not at all,' the judge replied. 'I expected it.'

'Expected it?' I asked in surprise. 'Do you know something about the Craigs.'

'I'll tell you a story,' said the Judge. 'It's an interesting story. You'll enjoy it.'

Judge Landon made himself comfortable. I gave him a glass of brandy and he began his story.

*

'Do you remember the Wingford murder?' he asked me.

'No.'

'Perhaps you weren't in England at the time,' the Judge continued. 'The Wingford murder caused a lot of excitement. It was in the newspapers every day.'

'Miss Wingford was a rich, old lady. She was not married and lived in the country with a companion. Miss Wingford was old, but she was healthy. When she died suddenly, everyone was surprised.'

'Her doctor was a man called Brandon. Dr Brandon signed the death certificate. And, a few days later, Miss Wingford was buried.'

'The trouble started after the funeral. Miss Wingford

left all her money to her companion. She left nothing to her relatives or maids.

'One of the maids had worked for Miss Wingford for thirty years. Miss Wingford had promised this maid some money. But the maid had been left nothing and she began to make trouble. She said that someone had poisoned Miss Wingford.'

'The police heard these stories and they decided to dig up Miss Wingford's body. The body was full of poison. The maid's story seemed to be true. Someone had murdered Miss Wingford.'

'A detective came down from London and arrested Miss Starling.'

'Miss Starling?' I asked. 'Who was she?'

'Miss Starling was Miss Wingford's companion,' replied the Judge. 'She was the woman who got all the money.'

'The detective discovered a lot of things. Miss Starling and Dr Brandon had been friends for a long time. They were going to get married after Miss Wingford's death.'

'Did the police arrest both of them?' I asked.

'That's right,' replied Judge Landon. 'And I was the judge at their trial.'

'And Miss Starling and Dr Brandon were found guilty of murder?' I asked Judge Landon.

'Strange things happen at trials,' replied the Judge. 'You never know what a jury will decide. Twelve ordinary men and women say that a person is guilty or not guilty. A judge can only advise the jury.'

'But weren't they guilty?' I said.

'Yes,' said Judge Landon. 'I was sure that they were guilty. But it is the jury who decides. Miss Starling and Dr Brandon were found not guilty. The couple left the court together.'

'An interesting story,' I said. 'But why have you told me this? You must have some reason.'

'I saw Miss Starling and Dr Brandon again yesterday,' replied the Judge.

'Yesterday?' I said in surprise. 'Where?'

'At Miss Gray's,' was the reply. 'Miss Starling and Dr Brandon are married now. They have changed their name to Craig. And Miss Gray calls them "the happy couple"!'

Points for Understanding

A String of Beads

1. What does a governess do?
2. Why did Mrs Livingstone invite Miss Robinson to dinner?
3. Was Count Borselli right or wrong about the value of Miss Robinson's pearls?
4. How was Miss Robinson able to go for a holiday to France?
5. What happened to Miss Robinson in the South of France?

The Verger

1. Was Albert Foreman good at his job as verger?
2. Why did he lose his job at St Peter's church?
3. What gave Albert the idea of opening a cigarette shop?
4. How did Albert sign his name in the bank?
5. Why had Albert become a rich man?

The Kite

1. Why did Mr and Mrs Sunbury not go to Herbert's wedding?
2. How did Herbert's life change after his marriage?
3. Why did Betty ask Herbert to leave?
4. Why did Herbert stop paying for the furniture?
5. Why did Herbert go to prison?
6. Betty said: 'Herbert loves the kite more than he loves me.'
Was she right or wrong?

Before the Party

1. Why did Mrs Skinner want to meet the Bishop of Hong Kong?
2. What had Millicent told her family about Harold's death?
3. What did Gladys Heywood tell Kathleen?
4. Everyone laughed at Kuala Solor when Harold refused a drink. Why?
5. When did Millicent begin to love Harold?
6. How had Harold died?

The Happy Couple

1. When Maugham got a telegram from Judge Landon, he was surprised. Why?
2. What question did Judge Landon ask the Craigs at the lunch party?
3. What did the Judge do when Mr Craig fainted?
4. Why did Miss Gray telephone Maugham?
5. Judge Landon believed that Miss Starling and Dr Brandon were guilty. Why were they not sent to prison?
6. Who were 'the happy couple'?

မာတိကာ

၁။	ပုတီးစေတစ်ကုံး	၄၅
၂။	ဘုရားကျောင်းစောင့်	၅၆
၃။	စွန်	၆၈
၄။	ပါတီပွဲမသွားခင်	၈၁
၅။	ပျော်စရာစုံတွဲ	၉၉

THE VERGER
AND OTHER STORIES

W. Somerset Maugham

ကျောင်းစောင့်နှင့်အခြားဝတ္ထုတိုများ

ဆုထက် မြန်မာပြန်သည်။

ပုတီးစေတနာကုံး

မစ္စရော်ဘင်ဆန်သည် အမြဲတမ်းဆင်းရဲခဲ့၏။ သူမ၏ ဖခင်သေဆုံးသောအခါ သူမတွင် ပိုက်ဆံ လုံးဝမရှိပါ။ သမီးနှစ်ယောက်ရှိသည့် သူဌေးမကြီး မစ္စလစ်ဗင်းစတုန်း၏ အိမ်ဂေဟာတွင် သူမသည် အလုပ်ရခဲ့သည်။ မစ္စရော်ဘင်ဆန် ၏အလုပ်မှာ မစ္စလစ်ဗင်းစတုန်း၏ သမီးနှစ်ဦးကို အိမ်တွင် စာသင်ပေးရန် ဖြစ်၏။ သူမသည် သူတို့၏ အထိန်းဆရာမ ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

မစ္စရော်ဘင်ဆန်သည် မစ္စလစ်ဗင်းစတုန်း၏ အိမ်တွင် အစေခံတစ်ဦးသဖွယ် နေထိုင်ခဲ့၏။ သို့သော် သူမသည် အသိဉာဏ်ထက်မြက်ပြီး၊ ပညာကောင်းစွာ သင်ကြားခဲ့ရသူလည်း ဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်၍ လစ်ဗင်းစတုန်းတို့တွင် ဧည့်သည်များ ရှိသောအခါ၌ သူမကို တစ်ခါတစ်ရံ ဖိတ်ကြားကြလေသည်။

တစ်ညနေခင်းတွင် မစ္စလစ်ဗင်းစတုန်းသည် မိတ်ဆွေအချို့ကို ညစာစားရန် ဖိတ်ကြားခဲ့၏။ သူမသည် လူဆယ့် လေးယောက်ကို ဖိတ်ခဲ့၏။ နောက်ဆုံး အချိန်ကပ်၍ ဧည့်သည်တစ်ဦးမှာ မလာရောက်နိုင် ဖြစ်ခဲ့ရ၏။

ပုတီးစေတနာကုံး

မစ္စရော်ဘင်ဆန်သည် အမြဲတမ်းဆင်းရဲခဲ့၏။ သူမ၏ ဖခင်သေဆုံးသောအခါ သူမတွင် ပိုက်ဆံ လုံးဝမရှိပါ။ သမီးနှစ်ယောက်ရှိသည့် သူဌေးမကြီး မစ္စစ်လစ်ဗင်းစတုန်း၏ အိမ်ဂေဟာတွင် သူမသည် အလုပ်ရခဲ့သည်။ မစ္စရော်ဘင်ဆန် ၏အလုပ်မှာ မစ္စစ်လစ်ဗင်းစတုန်း၏ သမီးနှစ်ဦးကို အိမ်တွင် စာသင်ပေးရန် ဖြစ်၏။ သူမသည် သူတို့၏ အထိန်းဆရာမ ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

မစ္စရော်ဘင်ဆန်သည် မစ္စစ်လစ်ဗင်းစတုန်း၏ အိမ်တွင် အစေခံတစ်ဦးသဖွယ် နေထိုင်ခဲ့၏။ သို့သော် သူမသည် အသိဉာဏ်ထက်မြက်ပြီး၊ ပညာကောင်းစွာ သင်ကြားခဲ့ရသူလည်း ဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်၍ လစ်ဗင်းစတုန်းတို့တွင် ဧည့်သည်များ ရှိသောအခါ၌ သူမကို တစ်ခါတစ်ရံ ဖိတ်ကြားကြလေသည်။

တစ်ညနေခင်းတွင် မစ္စစ်လစ်ဗင်းစတုန်းသည် မိတ်ဆွေအချို့ကို ညစာစားရန် ဖိတ်ကြားခဲ့၏။ သူမသည် လူဆယ် လေးယောက်ကို ဖိတ်ခဲ့၏။ နောက်ဆုံး အချိန်ကပ်၍ ဧည့်သည်တစ်ဦးမှာ မလာရောက်နိုင် ဖြစ်ခဲ့ရ၏။

မစ္စစ်လစ်ဗင်းစတုန်းတွင် ဧည့်သူ သံသုံးဦး ရှိနေပြီ ဖြစ်၏။ သို့သော် ဆယ့်သုံးသည် ကံမကောင်းသောနံပါတ် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် သူမက မစ္စရော်ဘင်ဆန်ကို ဖိတ်ကြား ခဲ့၏။

ညစာစားပွဲတွင် ရှိနေသူများအားလုံးသည် ချမ်းသာ ကြွယ်ဝကြပြီး အရေးပါ အရာရောက်ကြသူများလည်း ဖြစ်၏။ မစ္စရော်ဗင်ဆန်သည် ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်သာ ထိုင်နေခဲ့ပြီး မည်သည့်စကားမျှ မပြောခဲ့ပေ။ သူမသည် မစ္စစ်လစ်ဗင်းစတုန်း၏ ဝတ်စုံဟောင်းကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး ကြည့်ရသည်မှာ လှပနေပေသည်။ သူမသည် ပုလဲတစ်ကုံးကို လည်း ဝတ်ဆင်ထားပေသည်။

ညစာစားပွဲ တက်ရောက်လာသော ဧည့်သည် တစ်ဦးမှာ ချမ်းသာကြွယ်ဝပြီး ထင်ရှားကျော်ကြားလှတဲ့ များမတ်ကြီး ကောင့်ဘော်ဆယ်လီဖြစ်၏။ သူသည် ပုလဲ၊ စိန်နှင့် အခြားသောရတနာပစ္စည်းများအကြောင်းကို နောကျေ အောင် သိနားလည်ပေသည်။

ညစာစားပွဲတွင် မစ္စလင်းဂိတ်ဟု ခေါ်သော အမျိုး သမီးငယ်တစ်ဦးလည်း ရှိခဲ့ပေသည်။ သူမသည်လည်း ပုလဲတစ်ကုံးကို ဝတ်ဆင်ထား၏။ သူမသည် သူမ၏ ပုလဲများကို အလွန်ဂုဏ်ယူသူဖြစ်ပြီး အမတ်ကြီး ဘော် ဆယ်လီအား ၎င်းပုလဲများကို ကြည့်ရှုရန် တိုက်တွန်း ပြောကြားခဲ့၏။

“ဒီ-ပုလဲတွေဟာ လုံးဝကောင်းတဲ့ ပုလဲတွေပါ” ဟူ၍ အမတ်ကြီးက ပြောခဲ့၏။

ဤစကားသည် မစ္စလင်းဂိတ်အား ကျေနပ်မှု မဖြစ် စေခဲ့။ “လုံးဝကောင်း” ဟူသည် သူမအတွက် ကောင်းကောင်း

မလုံလောက်ပေ။ သူမသည် အမတ်ကြီးအား “အလွန်ကောင်း” “အလွန်အလွန်ကောင်း” ဟူ၍ ပြောစေချင်၏။

“ဒီပုလဲကုံးက ပေါင်ငွေရှစ်ထောင်တန်တယ်” ဟူ၍ မစ္စလင်းဂိတ်က ပြောလိုက်၏။

“ဟုတ်တာပေါ့- ဒါဟာ ဈေးနှုန်းမှန်ပဲ” ဟု အမတ်ကြီး ဘော်ဆယ်လီက ပြောခဲ့၏။ သူသည် ပုံမှန်လေသံဖြင့် ပြောလိုက်၏။ ဤသည်ကို မစ္စလင်းဂိတ် နားလည်ခဲ့၏။ ပေါင်ငွေရှစ်ထောင်သည် များပြားသော ငွေကြေးဖြစ်သည်ဟူ၍ အမတ်ကြီးက မထင်ခဲ့ပေ။

ထိုတစ်ခဏတွင် အမတ်ကြီး ဘော်ဆယ်လီသည် မစ္စရော်ဘင်ဆန်ကို ညွှန်ပြခဲ့သည်။

“ဒါဟာ... အလွန်ကောင်းတဲ့ပုလဲကုံးပဲ” ဟူ၍ သူက ပြောဆိုခဲ့သည်။

“မစ္စရော်ဘင်ဆန်ရဲ့ ပုလဲတွေလား” ဟု မစ္စလင်းဂိတ်က ပြောသည်။ “ဟာ...ဒါသူမဟာ မစ္စစ်လစ်ဗင်းစတုန်းရဲ့ အိမ်တို့...”

မစ္စလင်းဂိတ် ဒေါသထွက်နေ၏။ အိမ်ထိန်းတို့သည် ချမ်းသာသူများ မဟုတ်ကြ။ အိမ်ထိန်းတစ်ဦးသည် အဖိုးတန်ပုလဲကုံးကို မဝတ်ဆင်နိုင်။

“ကျုပ်တို့ဟာ... အိမ်ထိန်းတွေအကြောင်း ပြောနေကြတာ မဟုတ်ဘူး” ဟု အမတ်ကြီးက ဆိုသည်။ “ပုလဲတွေအကြောင်း ပြောနေကြတာ။ ဒီပုလဲကုံးဟာ... အနည်းဆုံး ပေါင် ငါးသောင်းတန်မယ်...”

မစ္စလင်းဂိတ် အံ့အားသင့်သွားပြီး ဒေါသထွက်ခဲ့၏။ သူမသည် အမတ်ကြီးဘော်ဆယ်လီကို မယုံမကြည် ဖြစ်မိ

၏။ သူမှားသွားပြီဟု ယူဆလိုက်၏။ အိမ်ထိန်းများသည် အနည်းဆုံး ပေါင်ငွေငါးသောင်းတန်သော ပုလဲကုံးကို မဝတ်ဆင်နိုင်။

“မစ္စရော်ဘင်ဆန်” ဟူ၍ သူမက အသံကျယ်ကျယ် ဖြင့် ခေါ်လိုက်၏။ ထိုနောက်ဆက်လက်၍ “ရှင်ဟာ ... အင်မတန် အဖိုးတန်တဲ့ ပုလဲကုံးကို ဝတ်ထားတယ်ဆိုတာ ရှင် သိရဲ့လား” ပြောလိုက်၏။

လူတိုင်း စကားပြောရပ်သွား၏။ မစ္စရော်ဘင်ဆန်၏ အဖြေကို အားလုံးက နားစိုက်နေကြ၏။

“ကျွန်မ... ဒီပုတီးစေ့တွေကို ဆယ့်ငါးသျှိလင် ပေးခဲ့ရပါတယ်” ဟူ၍ မစ္စရော်ဘင်ဆန်က အေးအေးဆေးဆေး ပြောခဲ့သည်။

မစ္စလင်းဂိတ် ရယ်မောလိုက်၏။

“အမတ်ကြီးဘော်ဆယ်လီ မှားသွားပြီဆိုတာ ကျွန်မ သိတယ်။ သူက ရှင့်ရဲ့ပုလဲတွေဟာ အနည်းဆုံး ပေါင်ငွေ ငါးသောင်းတန်တယ်လို့ ဈေးဖြတ်ခဲ့တယ်လေ” ဟုသူမက ပြောခဲ့၏။

အခန်းထဲရှိ လူတိုင်းလူတိုင်း တိတ်သွား၏။ ပေါင်ငွေငါးသောင်းတဲ့လား။ အမတ်ကြီးဘော်ဆယ်လီမှန်းဆတဲ့ ပုလဲကုံးတန်ဖိုးက ပေါင်ငွေငါးသောင်းတန်တဲ့ ပုလဲကုံးကို ဝတ်ဆင်ထားတဲ့ အိမ်ထိန်းရှိပါ့မလား။ မဖြစ်နိုင်။ ပေါင်ငွေငါးသောင်းတန်ပုလဲကုံးဝတ်နိုင်သော အမျိုးသမီး တစ်ဦးသည် သူဌေးမကြီးတစ်ဦးသာဖြစ်ရပေမည်။

“ဒါပေမဲ့... ကျွန်မ ဒီပုတီးစေ့တွေကို ဆယ့်ငါးသျှိလင်နဲ့ ဝယ်ခဲ့တာပါ” ဟူ၍ မစ္စရော်ဘင်ဆန်က ထပ်၍ ပြော၏။ အမတ်ကြီး ဘော်ဆယ်လီ မှားပြီးပြောတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်...”

“ကျုပ်... မမှားဘူး” ဟူ၍ အမတ်ကြီးက တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ပြောခဲ့၏။ “ပုလဲတွေရဲ့ တန်ဖိုးကို ကျုပ်နားလည်တယ်...”

ထိုအချိန်တွင် တစ်စုံတစ်ရာသည် ထူးထူးခြားခြား...ဖြစ်ပေါ်ခဲ့၏။ အစေခံတစ်ဦးသည် စားပွဲဆီသို့ ချဉ်းကပ်လာပြီး မစ္စရော်ဘင်ဆန်ကို တီးတိုးပြောခဲ့၏။ အိမ်ထိန်းသည် အံ့ဩသွားပြီး သူမ၏ မျက်နှာမှာ ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်သွား၏။

“မစ္စလစ်ဗင်းစတုန်းရှင့်...ကျွန်မကို ကျေးဇူးပြုပြီး ခွင့်ပြုပါရှင် ကျွန်မ အပြင်ခဏသွားပါရစေ၊ လူနှစ်ယောက် ခန်းမထဲမှာ စောင့်နေလို့ပါ။ သူတို့က ကျွန်မကို စကားပြောချင်လို့တဲ့...” ဟူ၍ သူမက ခွင့်တောင်းလိုက်၏။

မစ္စရော်ဘင်ဆန်သည် မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပြီး စားပွဲမှ ထွက်ခွာသွား၏။ သူမ အခန်းပြင်သို့ ရောက်သွားသောအခါ အခန်းထဲမှ လူတိုင်းလူတိုင်းသည် စိတ်လှုပ်ရှားစွာ စကားပြောကြတော့၏။

“ဒီမိန်းမက သူခိုးမပဲ” ဟူ၍ တစ်ဦးက ပြော၏။ “လူနှစ်ယောက်ဆိုတာ ရဲတွေပဲဖြစ်ရမယ်။ မစ္စရော်ဘင်ဆန်ဟာ ပုလဲတွေကို ခိုးယူခဲ့တာဖြစ်မယ်။ သူမတော့ ထောင်ကျတော့မယ်...”

လူတိုင်း ကိုယ့်အထင်ကိုယ် ပြောခဲ့ကြ၏။ ထိုစဉ် ရုတ်တရက်အားလုံး တိတ်ဆိတ်သွား၏။ မစ္စရော်ဘင်ဆန်သည် အခန်းထဲသို့ ပြန်ရောက်လာခဲ့သည်။ သူမကို ကြည့်ရသည်မှာ အလွန်ပျော်ရွှင်နေပုံရ၏။ သူမသည် သူခိုးမတစ်ဦး၏ပုံ မပေါက်ပေ။

မစ္စရော်ဘင်ဆန်သည် သူမ၏ ပုလဲများကို ဝတ်
မထားတော့ပါ။ ပုလဲတစ်ကုံးကိုသာ လက်ထဲတွင် ကိုင်ထား
ပေသည်။ သူမသည် စားပွဲတွင် ထိုင်ချလိုက်ပြီး ပုလဲလုံးကို
အမတ်ကြီးဘော်ဆယ်လီထံသို့ ပေးလိုက်လေသည်။

“ဒီပုလဲတွေဟာ ဘယ်လောက် တန်ပါသလဲရှင်”
ဟု သူမက မေး၏။

“ဆယ့်ငါးသျှိလင်” ဟု သူကဖြေ၏။

“မှန်ပါတယ်...ရှင်” ဟူ၍ မစ္စရော်ဘင်ဆန်က
ဆိုသည်။ “ဒါတွေဟာ ကျွန်မရဲ့ ပုတီးစေ့တွေပါ။ ဆယ့်ငါး
သျှိလင်ပဲတန်ဖိုး ရှိပါတယ်။”

“ဒါပေမဲ့... ဟို အခြားပုလဲကုံးက ဘယ်လို ဖြစ်
တာလဲ။ ဒါတွေက လုံးဝမတူဘူးလေ” ဟု အမတ်ကြီးက
မေးခဲ့၏။

“ဒါလဲမှန်ပါတယ်။ အဖြစ်က ဒီလိုပါ။ ကျွန်မရဲ့
ပုတီးစေ့တွေဟာ ပြုတ်ထွက်သွားခဲ့လို့ ပြီးခဲ့တဲ့ ရက်
အနည်းငယ်တုန်းက ဆိုင်တစ်ဆိုင်ကို ပို့ခဲ့ပါတယ်။ ဒါတွေကို
ကျွန်မပြန်ယူတဲ့အခါမှာ အမှားအယွင်းတစ်ရပ် ဖြစ်ခဲ့ပါ
တယ်။ ဆိုင်က- ကျွန်မရဲ့ပစ္စည်းမဟုတ်တဲ့ ပုလဲကုံးကို
မှားပြီး ပေးခဲ့တယ်။ အဲဒီပုလဲကုံးဟာ ပေါင်ငွေ ငါးသောင်း
တန်ပါတယ်” ဟူ၍ မစ္စရော်ဘင်ဆန်က ပြန်ဖြေခဲ့၏။

လူတိုင်း ရယ်မောကြတော့၏။ ဤကိစ္စသည် အမှား
အယွင်းတစ်ရပ်ဖြစ်ခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်ပေသည်။

“ဆိုင်ကလူတွေဟာ သူတို့၏ ပုလဲတွေကို ပြန်ရလို့
သိပ်ပြီး ကျေနပ်သွားကြပါတယ်။ ဒါကြောင့် သူတို့က
ကျွန်မကို ပေါင်ငွေ သုံးရာ ဆုလက်ဆောင်ပေးခဲ့ကြတယ်”
ဟူ၍ မစ္စရော်ဘင်ဆန်က ဆက်ပြောခဲ့၏။

လူတိုင်းပွစိပွစိ ဖြစ်ကုန်ပြန်တော့၏။ အိမ်ထိန်း
တစ်ဦးအတွက် ပေါင်ငွေသုံးရာသည် အလွန်တရာ များပြား
သော ငွေကြေးဖြစ်၏။

မစ္စလစ်ဗင်းစတုန်းက သူတို့၏ စကားသံကို
ရပ်စေခဲ့၏။

“ဒီ ပေါင်ငွေသုံးရာနဲ့ မင်းဘာလုပ်မှာလဲ” ဟူ၍
ကျယ်လောင်စွာ မေးလိုက်၏။

ထို့နောက် သူမသည် အဖြေကို မစောင့်ခဲ့ပါ။

“မင်း... ဘဏ်တိုက်ထဲမှာ အပ်ထားလိုက်ပေါ့။
လုံလုံခြုံခြုံသိမ်းထားဖို့ လိုတယ်လေ။ တစ်နေ့မှာ ဒီငွေကို
မင်းလိုအပ်ချင် လိုအပ်လာမှာပေါ့” ဟူ၍ ပြောခဲ့၏။

“ကျွန်မ ဒီငွေတွေကို ဘဏ်တိုက်မှာ မအပ်တော့
ပါဘူး” ဟူ၍ မစ္စရော်ဘင်ဆန်က ဂုဏ်ယူသည့် လေသံဖြင့်
ဖြေလိုက်၏။ ကျွန်မရဲ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံးမှာ အပန်းဖြေ
အားလပ်ချိန်ဆိုတာ မရှိခဲ့ဖူးပါဘူး။ အခု ကျွန်မ...
တကယ့်နားရက်ယူတော့မယ်။ ဒီလကုန်ရင် ကျွန်မ အလုပ်
နားချင်တယ်။ ပြီးတော့ ပြင်သစ်ပြည်တောင်ပိုင်းကို သွား
မယ်”

မစ္စလစ်ဗင်းစတုန်းသည် သူမကို ဒေါသဖြင့်
လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ တကယ်တော့ အိမ်ထိန်းဆိုသည်
အစေခံတစ်ဦးပင် ဖြစ်၏။ အစေခံများသည် ပြင်သစ်ပြည်
တောင်ပိုင်းသို့ သွား၍ အပန်းဖြေအားလပ်ချိန် မယူရ။
ထို့ပြင် အိမ်ထိန်းများသည် သူတို့၏ အရှင်သခင်မများ၏
ပြောစကားကို နာခံရမည်သာ ဖြစ်၏။

“ဒီလကုန်မှာ မင်းထွက်သွားချင်သွားလို့ ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်း ပြန်လာဖို့မလိုတော့ဘူး မင်းအတွက် ဒီမှာ အလုပ်ရှိတော့မှာ မဟုတ်ဘူး” ဟူ၍ မစ္စလစ်ဗင်းစတုန်းက ဒေါသသံဖြင့် ပြောလိုက်၏။

“ကျွန်မဒီကို ပြန်မလာချင်ပါဘူး” ဟူ၍ မစ္စရော်ဘင်ဆန်က ပြန်ဖြေလိုက်၏။ ထိုနောက် သူမသည် အေးအေးဆေးဆေး ထပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်ခွာသွားလေသည်။

ထိုလကုန်တွင် မစ္စရော်ဘင်ဆန်သည် ပြင်သစ်ပြည် တောင်ပိုင်းသို့ သွား၍ အနားယူ အပန်းဖြေခဲ့သည်။ မစ္စလစ်ဗင်းစတုန်းက သဘောမကျခဲ့ပေ။ မစ္စရော်ဘင်ဆန်နှင့် ပတ်သက်၍ မကောင်းသတင်းကြားရန်ကိုသာ သူမက မျှော်လင့်ခဲ့၏။

နောက်ခြောက်လအကြာတွင် မစ္စလစ်ဗင်းစတုန်းသည် ညစာစားပွဲတစ်ရပ် ကျင်းပခဲ့ပြန်၏။ မစ္စလင်းဂိတ်၊ အမတ်ကြီးဘော်ဆယ်လီနှင့် အခြားမိတ်ဆွေများ တက်ရောက်ခဲ့ကြသည်။ သူတို့အားလုံးသည် မစ္စရော်ဘင်ဆန်ကို အမှတ်ရနေကြ၏။ တစ်ယောက်က သူမအကြောင်း စကားစလိုက်၏။

“မစ္စရော်ဘင်ဆန် တစ်ယောက်တော့ ဘယ်တော့မှ ဒီကို ပြန်ရောက်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး” ဟူ၍ မစ္စလစ်ဗင်းစတုန်းက အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့် ပြောလိုက်၏။

ထိုအခါ အမတ်ကြီးဘော်ဆယ်လီက “မစ္စရော်ဘင်ဆန်က ဒီကို ပြန်လာချင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ ခင်ဗျားတို့

သူမရဲ့ သတင်းကို မကြားမိကြဘူးလား...” ဟူ၍ ပြော၏။

“ဘာသတင်းများလဲ” ဟူ၍ တစ်ဦးက စိတ်လှုပ်ရှားစွာ မေး၏။

“ကျုပ်ဟာ မကြာသေးခင်ကမှ ပြင်သစ်ပြည်တောင်ပိုင်းက ပြန်လာခဲ့တယ်။ အဲဒီက လူတိုင်းလူတိုင်းဟာ မစွရော်ဘင်ဆန်အကြောင်း ပြောနေကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူမရဲ့ နာမည်နဲ့တော့မဟုတ်ဘူး။ သူမဟာ မျူးမတ်ကတော်တစ်ဦးဖြစ်သွားပြီ။ သူမဟာ မျူးမတ်တစ်ဦးကို သူမတည်းခိုတဲ့ ဟိုတယ်မှာတွေ့ဆုံခဲ့ပြီး မကြာခင်မှာပဲ လက်ထပ်ခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီမျူးမတ်ဟာ သန်းကြွယ်သူဌေးကြီးလည်း ဖြစ်တယ်။ အခု- သူမဟာ သူနဲ့အတူ ပါရီမြို့မှာ နေထိုင်တယ်။ ဒါကြောင့် အိမ်ထိန်းတစ်ယောက်အဖြစ် သူမဟာ ဘယ်တော့မှာ ပြန်လုပ်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး” ဟူ၍ အမတ်ကြီးက ပြောလိုက်၏။

“အားလုံးဟာ... အများအယွင်းလေး တစ်ခုကြောင့် ဖြစ်ခဲ့တာပေါ့နော်” ဟူ၍ မစွလင်းဂိတ်က ပြောခဲ့၏။ “အဖိုးမတန်တဲ့ ပုတီးစေ့တစ်ကုံးက သူမကို မျူးမတ်ကတော်အဖြစ် သန်းကြွယ်သူဌေးအဖြစ် လုပ်ပေးခဲ့တာပါလား။

ဘုရားကျောင်းစောင့်

မစ္စတာဖိုမန်သည် လန်ဒန်မြို့အနံ့အပြား၌ ဆိုင်ဆယ်ဆိုင် ပိုင်ဆိုင်ခဲ့၏။ ဆိုင်အားလုံးသည် တူညီသော ပစ္စည်းများကိုသာ ရောင်းချ၏။ ဆေးပြင်းလိပ်၊ စီးကရက်၊ ဆေးနှင့်ဆေးတံများဖြစ်၏။ ဆိုင်များသည် အလွန် ရောင်းကောင်းကြသဖြင့် မစ္စတာဖိုမန်သည် လူချမ်းသာ တစ်ဦးဖြစ်ခဲ့လေသည်။

သို့သော် သူသည် အမြဲတမ်းချမ်းသာခဲ့သည်တော့ မဟုတ်ပါ။ အဲဘတ်ဖိုမန်၏ မိဘများသည် အလွန်ပင် ဆင်းရဲခဲ့ကြသူများ ဖြစ်၏။ သူတို့တွင် အဲဘတ်ကို ကျောင်းပို့ရန်ငွေပင် လုံလုံလောက်လောက် မရှိခဲ့ကြ။ ထို့ကြောင့် အဲဘတ်သည် အသက်ဆယ်နှစ်တွင် အလုပ်စ၍ လုပ်ခဲ့၏။ သူသည် လူချမ်းသာမိသားစုတစ်စု၏ အိမ်တွင် အစေခံတစ်ဦးဖြစ်ခဲ့ရသည်။ သူသည် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် ညစ်ပတ်ပေရေသော အလုပ်အားလုံးကို လုပ်ကိုင်ခဲ့ရ၏။

အဲဘတ်သည် အလုပ်ကြီးစားသူဖြစ်၏။ သူ အသက်ကြီးသောအခါ အရေးပါအလုပ်များကို လုပ်ကိုင်ခွင့် ရလာ

ခဲ့၏။ သူသည် အမြဲတမ်း သန့်ရှင်းပြီး သပ်ရပ်နေ၏။ သူသည် အဝတ်အစားကို ကောင်းစွာဝတ်ဆင်ပြီး လေးစားလောက်သော ရုပ်လက္ခဏာလည်းရှိခဲ့၏။ အသက်နှစ်ဆယ်အရွယ်တွင် သူသည် လူချမ်းသာတစ်ဦး၏အိမ်တွင် အစေခံခေါင်းဆောင်ဖြစ်လာခဲ့၏။

အဲဘတ်သည် အသက်နှစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်တွင် လက်ထပ်ခဲ့၏။ သူ၏ဇနီးသည်မှာလည်း အလုပ်သမားတစ်ဦးပင်ဖြစ်၏။ သူမသည် အဲဘတ်ကဲ့သို့ပင် ထိုအိမ်တွင် အိမ်စေတစ်ဦးဖြစ်ခဲ့လေသည်။

ထို့နောက် အဲဘတ်သည် အလုပ်အကိုင်သစ် တစ်ခုရခဲ့၏။ သူသည် စိန့်ပီတာဘုရားကျောင်း၏ ကျောင်းစောင့်ဖြစ်လာခဲ့၏။ စိန့်ပီတာဘုရားကျောင်းသည် လန်ဒန်မြို့တော်၏ အချမ်းသာဆုံး အပိုင်းအလယ်ရှိ နယ်ဗဲလ်စကွဲယားတွင် တည်ရှိခဲ့၏။ ချမ်းသာကြွယ်ဝပြီး အရေးပါသော ပုဂ္ဂိုလ်များသည် အနီးအနားရှိ အိမ်များတွင် နေထိုင်ကြ၏။ သူတို့သည် ကလေးဘဝတွင် စိန့်ပီတာသို့ရောက်လာကြပြီး နာမည်အပေးခံကြရ၏။ ထိုနောက် သူတို့သည် စိန့်ပီတာတွင် လက်ထပ်သမှုပြုခဲ့ကြ၏။ နောက်ဆုံး သူတို့ သေဆုံးသောအခါတွင် စိန့်ပီတာအနီးတွင် မြှုပ်နှံခံကြရပေသည်။

ဤသို့ အရေးကြီးသောအချိန်အားလုံးတွင် ကျောင်းစောင့်သည် ရှိနေရပေသည်။ သူသည် ရှည်လျားသော ဝတ်ရုံနက်ကြီးကိုဝတ်လျက် တံခါးမကြီးနားတွင် မတ်တပ်ရပ်ရ၏။ ထို့ပြင် သူသည် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကို သန့်ရှင်းပြီး သပ်ရပ်စေရန် စောင့်ရှောက်ရ၏။

စိန့်ပီတာမှ လူများသည် မစ္စတာဖိုမန်ကို သဘောကျကြ၏။ သူသည် ထိုနေရာတွင် ဆယ့်ခြောက်နှစ်ကြာ

အလုပ်လုပ်ခဲ့၏။ ဤကာလအတောအတွင်း မည်သည့် ပြဿနာမျှ မရှိခဲ့။ သင်းအုပ်ဆရာတော်သည် သူ့ကို ယုံကြည်ခဲ့၏။ မစ္စတာဖိုမန်သည် စာမရေးတတ်၊ မဖတ်တတ် မှန်း သူသိခဲ့ပါသည်။ သို့သော် ဤသည်မှာ ပြဿနာ မဟုတ်ပါ။ အဲဘတ်ဖိုမန်သည် အရေးပါပြီး လေးစားသော သော ရုပ်လက္ခဏာရှိ၏။ ထို့ပြင် သည် ဘုရားကျောင်းကို သန့်ရှင်းအောင် ထိန်းသိမ်းတတ်၏။ ဤအချက်နှင့်ပင် လုံလောက်နေပြီဖြစ်၏။

သို့သော် ဘဝတွင် မည်သည့်အရာမျှ အမြဲတမ်း တည်တံ့သည်မဟုတ်ချေ။ သင်းအုပ်ဆရာတော်သည် ပို၍ အိုမင်း လာခဲ့၏။ နောက်ဆုံးတွင် သူသည် အလုပ်မလုပ်နိုင် တော့။ စိန့်ပီတာကို စွန့်ခွာ၍ တောအရပ်တွင် သွားရောက် နေထိုင်ခဲ့ရသည်။ သင်းအုပ်ဆရာတော်အသစ် တစ်ပါး စိန့်ပီတာသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့၏။ သူသည် ငယ်ရွယ်သူတစ်ဦး ဖြစ်ပြီး များစွာသောအရာများကို ပြောင်းလဲပစ်ချင်ခဲ့သည်။

မစ္စတာဖိုမန်သည် ဆရာတော်အသစ်ကို သဘော မကျပေ။ သို့သော်သူသည် နာခံခဲ့ပါသည်။ သူသည် နည်းလမ်းသစ်ဖြင့် လုပ်ကိုင်ခဲ့ရ၏။

“ဒီလိုမလျှောက်နဲ့၊ ဒီလိုလျှောက်” ဟူ၍ ဆရာတော် အသစ်က ညွှန်ကြား၏။

“ဒီလိုမရပ်နဲ့၊ ဒီလိုရပ်” ဟူအမိန့်ပေး၏။

အဲဘတ်ဖိုမန်သည် အရာရာတိုင်းကို ပြောင်းလဲ ပေးခဲ့ရ၏။ သို့သော် မပြောင်းခဲ့သော အရာတစ်ခုမျှ ကျန် ၏။ အဲဘတ်သည် စာမရေးတတ်၊ စာမဖတ်တတ်။ နောက်ဆုံးတွင် ဤအကြောင်းကို ဆရာတော်အသစ် ကြားသိ သွား၏။

“မင်း စိန့်ပီတာမှာ ကျောင်းစောင့်လုပ်ခဲ့တာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ” ဟု ဆရာတော်က မေး၏။

“ဆယ့်ခြောက်နှစ်ရှိခဲ့ပါပြီခင်ဗျာ” ဟု အဲဘတ်က ပြန်ပြော၏။

“မင်းဟာ ဆယ့်ခြောက်နှစ်ကြာအောင် ကျောင်းစောင့် လုပ်ခဲ့ပြီး စာမရေးတတ်၊ မဖတ်တတ်ဖူးပေါ့ ဟုတ်လား” ဆရာတော်က ပြော၏။

“ဒါ-အမှန်ပါပဲခင်ဗျာ...ကျွန်တော်ဟာ ဆင်းရဲတဲ့ မိသားစုမှာ မွေးဖွားခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်ရဲ့မိဘတွေဟာ ကျွန်တော့်ကို ကျောင်းမထားနိုင်ခဲ့ပါဘူး။ ဒါကြောင့် စာရေး၊ စာဖတ်ကို ကျွန်တော်ဘယ်တုန်းကမျှ မသင်ဖူးခဲ့ပါဘူး။”

“ဒါပေမဲ့... ဒီဘုရားကျောင်းဟာ အရေးပါတဲ့ ဘုရားကျောင်းဖြစ်တယ်။ စိန့်ပီတာရဲ့ ကျောင်းစောင့်ဟာ စာရေးတတ် ဖတ်တတ်မှ ဖြစ်မယ်” ဟု ဆရာတော်က ပြောခဲ့၏။

“ဆရာတော်ဟာ ကျွန်တော့်ကို ကိစ္စအတော်များများ ပြောင်းလဲပြစ်ဖို့ ခိုင်းခဲ့ပါတယ်” ဟူ၍ အဲဘတ်က ပြန်ပြော ၏။ “ကျွန်တော်ဟာ- ဆရာတော်ကျေနပ်ဖို့ အတတ်နိုင်ဆုံး လုပ်ဆောင်ခဲ့ပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ဟာ စာမရေးတတ် စာမဖတ်တတ်ခဲ့ပါ။ အခုအခါမှာ ကျွန်တော်ဟာ အိုမင်း လာခဲ့ပါပြီ။ ဒီလိုဟာတွေကို လေ့လာသင်ကြားဖို့ ကျွန်တော့် အတွက် သိပ်နောက်ကျခဲ့ပါပြီ” ဟု ဆက်ပြော၏။

“မင်း... စာရေးတတ်၊ ဖတ်တတ်အောင် သင်ယူ လေ့လာရမယ်၊ မလေ့လာရင်တော့ စိန့်ပီတာရဲ့ အစောင့် မဖြစ်နိုင်ဘူး” ဟူ၍ ဆရာတော်က ဆိုသည်။

အဲဘတ်ဖိုမန်သည် မာနရှိသူဖြစ်၏။ သူသည် ဆရာတော်အသစ် ကျေနပ်စေရန် ကြိုးစားခဲ့ပြီးဖြစ်၏။ သူသည် လုံလောက်ကောင်းမွန်စွာ လုပ်ဆောင်ပေးခဲ့ပြီး ဖြစ်၏။

“ကျွန်တော် ဒီလကုန်ရင် အလုပ်ထွက်ပါမယ်။ ဆရာတော် ကျောင်းစောင့်အသစ်ကို ရှာပါတော့။ အဲဒီ လူသစ်ကို ကျွန်တော်အလုပ်အကြောင်း သင်ကြားပေးပါ မယ်” ဟူ၍ အဲဘတ်က ဆရာတော်ကို ပြောခဲ့၏။

ထိုနောက် အဲဘတ်သည် ယဉ်ကျေးစွာ နှုတ်ဆက်ခဲ့ပြီး ဘုရားကျောင်းမှထွက်ခွာလာခဲ့သည်။ သူသည် စိတ်မဆိုး ခဲ့ပါ။ သို့သော် စိတ်မကောင်းတော့ ဖြစ်ခဲ့မိလေသည်။ သူ သည် အိမ်သို့ လမ်းလျှောက်၍ ပြန်ခဲ့၏။

“ငါ့ဇနီးက ဘာများပြောလိမ့်မလဲ” ဟူ၍ ကိုယ့်ဖာသာ ကို တွေးမိ၏။ “သူမဟာ စိတ်ဆိုးပြီး သောက ရောက် လိမ့်မယ်၊ ငါ အလုပ်သစ်ရှာမှဖြစ်မယ်။ ဒါပေမဲ့ အလုပ်သစ် ရဖို့ဆိုတာ မလွယ်လှဘူး။”

အဲဘတ်သည် ဆေးလိပ်သိပ်သောက်သူ မဟုတ်ပါ။ သို့သော် သူသည် ယခု စီးကရက်သောက်ချင်လာ၏။

“စီးကရက် တစ်ဘူးဝယ်လိုက်မယ်။ စီးကရက် သောက်ပြီး ဇိမ်ခံလိုက်ဦးမယ်” ဟု သူစဉ်းစားမိ၏။

အဲဘတ်သည် စီးကရက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ကို ရှာဖွေခဲ့၏။ ဆိုင်များစွာရှိသည့် လမ်းထဲသို့ သူလှည့်ဝင်ခဲ့၏။ မုန့်ဆိုင်များ အသားဆိုင်များ ရှိကြ၏။ ဖိနပ်ဆိုင်များ ဦးထုပ်ဆိုင်များ

ရှိကြ၏။ သို့သော် စီးကရက် သို့မဟုတ် ဆေးလိပ်ရောင်း
သောဆိုင် တစ်ဆိုင်မျှ မရှိခဲ့ပါ။

အဲဘတ်သည် ထိုလမ်းအတိုင်း အိမ်သို့ လမ်းလျှောက်
ပြန်ခဲ့၏။ သို့သော် သူသည် စီးကရက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်မျှ
မတွေ့ခဲ့ပါ။

အိမ်သို့ပြန်ရောက်သောအခါ “ငါတော့ အလုပ်ထွက်
ခဲ့ပြီ” ဟူ၍ သူက သူ့ဇနီးကို ပြောလိုက်၏။

“ရှင်... အလုပ်ထွက်ခဲ့တယ်... ဟုတ်လား... ဘာ
ကြောင့်လဲ...” ဟူ၍ သူမက တအံ့တဩ မေးလိုက်၏။

“ဆရာတော်အသစ်က စာရေးတတ်၊ ဖတ်တတ်တဲ့
ကျောင်းစောင့်ကို လိုချင်တယ်တဲ့ကွာ...” ဟူ၍ သူက
ပြန်ဖြေ၏။

“ဒီလိုဆိုရင် ရှင် အခုဘာလုပ်မှာလဲ” ဟူ၍ အဲဘတ်၏
ဇနီးက ဆက်၍မေး၏။ “ရှင်ဟာ အခု အသက်လေးဆယ်
ကျော်ပြီ၊ အလုပ်သစ်လွယ်လွယ်နဲ့ ရမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ငါ့မှာ စိတ်ကူးသစ်ရှိပြီကွာ မပူပါနဲ့။ ငါအခု
အိမ်အပြန်လမ်းမှာ စီးကရက်သောက်ချင်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့
စီးကရက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှ မတွေ့ခဲ့ဘူးကွ။ လန်ဒန်မြို့ရဲ့
ဒီအပိုင်းမှာ စီးကရက်သောက်ချင်တဲ့သူ ဘယ်လောက်
များများ ရှိမလဲ...”

“အများကြီးရှိမှာပေါ့” ဟု သူ့ဇနီးကဖြေ၏။

“ဒါပေမဲ့ သူတို့တစ်တွေ စီးကရက် ဝယ်လို့ မရ
နိုင်ဘူးကွ” ဟု သူက ပြောခဲ့၏။ ထို့နောက် “အခု... တို့
ငွေဘယ်လောက် စုထားတာရှိသလဲ” ဟု ပြောလိုက်၏။

အဲဘတ်နှင့် သူ၏ဇနီးသည်တို့သည် အမြဲတမ်း သတိရှိခဲ့ကြ၏။ သူတို့သည် ရက်သတ္တအပတ်တိုင်း ငွေ အနည်းငယ် စုဆောင်းခဲ့ကြ၏။

“ငါတို့မှာ အလုံအလောက်ရှိတာပဲ” ဟူ၍ ငွေများကို ရေတွက်ပြီးသောအခါ အဲဘတ်က ပြောလိုက်၏။

“ဘာအတွက် လုံလောက်တာလဲ” ဟူ၍ သူ့ဇနီးက ဖြေလိုက်၏။

“စီးကရက်ဆိုင်တစ်ဆိုင် ဖွင့်ဖို့ပေါ့ကွာ” ဟု အဲဘတ်က ဖြေ၏။

ထိုလကုန်တွင် အဲဘတ်သည် စိန့်ပီတာမှ အပြီးတိုင် ထွက်လာခဲ့၏။ သူသည် ဆိုင်တစ်ဆိုင်ဖွင့်လှစ်၍ စီးကရက်များ ရောင်းချခဲ့လေသည်။

စီးကရက်ဆိုင်မှာ လမ်းထဲတွင် သူ့ဆိုင်တစ်ဆိုင်သာ ရှိသောကြောင့် လူများစွာတို့သည် သူ့ဆိုင်သို့ရောက်လာခဲ့၏။ သူသည် အခြားပစ္စည်းများကိုလည်း ဆိုင်တွင်တင်၍ ရောင်းချ၏။ သို့သော် ၎င်းတို့မှာ ဆေးလိပ်သမားတို့အတွက် လိုအပ်သော ပစ္စည်းများသာ ဖြစ်၏။ သူသည် ဆေးတံသောက်ဆေးကို တင်၍ရောင်းခဲ့၏။ ဆေးပြင်းလိပ်နှင့် မီးခြစ်များကို ရောင်းချ၏။ တစ်ပတ်ထက် တစ်ပတ် ဆိုင်သည် ပို၍ပို၍ အလုပ်များလာခဲ့လေသည်။

တစ်နှစ်ကုန်သောအခါ အဲဘတ်၏ဆိုင်သည် ငွေအမြောက်အမြား ရှာပေးခဲ့လေသည်။ ထိုနောက် အဲဘတ်တွင် နောက်စိတ်ကူးတစ်ခု ပေါ်လာခဲ့ပြန်သည်။

“တို့... နောက်တစ်ဆိုင် ဘာကြောင့် မဖွင့်နိုင်ရမှာလဲ” ဟု သူက ဇနီးဖြစ်သူကို ပြောခဲ့၏။ ဇနီးကလည်း သဘောတူခဲ့လေသည်။

အဲဘတ်သည် လန်ဒန်မြို့အနှံ့ ခြေလျင်ခရီး ဆန်ခဲ့၏။ နောက်ဆုံးတွင် စီးကရက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်မျှ မရှိသော လူစည်ကား၍ ရှည်လျားသောလမ်းတစ်လမ်းကို တွေ့ရှိခဲ့၏။ အဲဘတ်သည် ထိုလမ်းတွင် နောက်ထပ် ဆိုင်တစ်ဆိုင် ဖွင့်ခဲ့၏။ လူငယ်တစ်ဦးက ဆိုင်တွင် အလုပ်လုပ်ပေးခဲ့၏။ မကြာခင်တွင် ထိုဆိုင်သည်လည်း အရောင်းအဝယ် အလွန်ကောင်းလာခဲ့ပေသည်။

အဲဘတ်သည် ဆေးလိပ်ဆိုင်များကို တစ်ဆိုင်ပြီး တစ်ဆိုင် ဖွင့်ခဲ့လေသည်။ ဆယ်နှစ်ကြာသောအခါ သူသည် စီးကရက်ဆိုင်ဆယ်ဆိုင် ပိုင်ဆိုင်လာခဲ့၏။ ထိုဆိုင်အားလုံးသည် အရောင်းအဝယ် အလွန်ကောင်းကြသဖြင့် အဲဘတ်သည် အပတ်စဉ်ငွေများကို ဘဏ်သို့ ပို၍ပို၍ အပ်နှံခဲ့ရလေသည်။

တစ်နေ့တွင် အဲဘတ်သည် ဘဏ်တိုက်ထဲတွင် ရှိနေစဉ် ဘဏ်စာရေးက သူ့ကို စကားပြောခဲ့၏။

“ကျေးဇူးပြု၍ ခွင့်ပြုပါ။ မစ္စတာဖိုမန်ခင်ဗျာ... မန်နေဂျာက လူကြီးမင်းကို စကားပြောချင်လို့ပါ လူကြီးမင်း သူနဲ့ တွေ့နိုင်ပါသလား ခင်ဗျာ” ဟု စာရေးက ပြောခဲ့၏။

“ရပါတယ်” ဟု ပြန်ပြောကာ အဲဘတ်သည် မန်နေဂျာ၏ ရုံးခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်ခဲ့၏။

မန်နေဂျာသည် အဲဘတ်ကို သူ့အပ်နှံထားသည့် ငွေများနှင့် ပတ်သက်၍ စကားပြောလိုခဲ့၏။

“လူကြီးမင်းဟာ အခုအခါ ဘဏ်ထဲမှာ ငွေ
အမြောက်အမြား ရှိနေပါပြီ” ဟု မန်နေဂျာက ပြောခဲ့၏။

“ဟုတ်ပါတယ် ကျွန်တော်သိပါတယ်” ဟု အဲဘတ်
က ပြော၏။ “ငွေတွေဘဏ်ထဲမှာထားတာ လုံခြုံပါတယ်-
ကျွန်တော် ငွေမလိုသေးပါဘူး။”

“ဟုတ်ပါတယ် လူကြီးမင်း၏ငွေဟာ ကျွန်တော်
တို့ရဲ့ ဘဏ်မှာ လုံခြုံတယ်ဆိုတာ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့
ဘဏ်က အတိုးသိပ်များများမပေးဘူး။ လူကြီးမင်းဟာ
စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေမှာ ရှယ်ယာတွေ ဝယ်ယူပြီး ငွေကို
ပိုပြီး တိုးပွားအောင် လုပ်နိုင်မှာ ဖြစ်ပါတယ်” ဟူ၍
မန်နေဂျာက ပြောခဲ့၏။

“ဒီလိုမျိုးကိစ္စတွေကို ကျွန်တော်ဘာမျှ နားမလည်
ဘူး၊ ကျွန်တော် အကူအညီ လိုအပ်တယ်” ဟု အဲဘတ်က
ပြန်ပြော၏။

“ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ကူညီနိုင်ပါ
တယ်” ဟု မန်နေဂျာက ပြောခဲ့၏။

သူသည် စာအမြောက်အမြား ရေးထားသော စာရွက်
တစ်ရွက်ကို မစွတာဖိုမန်အား ပေးခဲ့၏။

“လူကြီးမင်း ဒီနေရာမှာ လက်မှတ်ထိုးပါ၊ ဒါဆိုရင်
ကျွန်တော်ဟာ လူကြီးမင်းအတွက် လိုအပ်သမျှ အရာ
အားလုံးကို လုပ်ပေးနိုင်ပါမယ်” ဟု မန်နေဂျာက ပြောခဲ့၏။

အဲဘတ်သည် ဖောင်တိန်တစ်ချောင်းကို ကောက်ယူ
ပြီး စက္ကူ၏ အောက်ခြေတွင် ကြက်ခြေခတ်ကြီးတစ်ခုကို
ရေးဆွဲလိုက်၏။

“လူကြီးမင်း ဘာကြောင့် ကြက်ခြေခတ်လိုက်ရတာ ပါလဲ။ လူကြီးမင်းရဲ့အမည်နဲ့ ဘာကြောင့် လက်မှတ် မထိုးရတာပါလဲ” ဟု မန်နေဂျာက မေးခဲ့၏။

“ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် ကျွန်တော်ဟာ စာမရေးတတ် မဖတ်တတ်လို့ပါ” ဟူ၍ အဲဘတ်က ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပင် ပြန်ဖြေ လိုက်၏။

မန်နေဂျာသည် သူ၏ ထိုင်ခုံတွင် ပြန်၍ ထိုင်ချ လိုက်၏။

“လူကြီးမင်းဟာ သူဌေးတစ်ဦးပါ မစ္စတာဖိုမန်” ဟု မန်နေဂျာကပြော၏။ “ဒါပေမဲ့ လူကြီးမင်းဟာ စာလည်း မရေးတတ်ဘူး၊ စာလည်း မဖတ်တတ်ဘူး၊ တကယ် လို့များ လူကြီးမင်းဟာ စာရေးတတ် ဖတ်တတ်မယ်ဆိုရင် သန်းကြွယ် သူဌေးကြီး ဖြစ်လာမှာပဲ”

အဲဘတ်ဖိုမန်သည် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မော ခဲ့၏။ မန်နေဂျာ အံ့အားသင့်သွားသည်။

“ကျွန်တော်ဟာ ချမ်းသာတယ်၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် ကျွန်တော်ဟာ စာမရေးတတ်၊ မဖတ်တတ်လို့ပါ” ဟူ၍ အဲဘတ်သည် ပြုံး၍ ပြောခဲ့၏။ “တကယ်လို့ ကျွန်တော်ဟာ စာရေးတတ်၊ ဖတ်တတ်ခဲ့မယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် ဆင်းရဲ သွားမှာ ဖြစ်တယ်။ ကျွန်တော်ဟာ နယ်ဗဲလ်စကွဲယားမှာ ရှိတဲ့ စိန့်ပီတာဘုရားကျောင်းမှာ ကျောင်းစောင့်ကြီး ဖြစ် နေဦးမှာ ဖြစ်တယ်”

စွန်

ဟားဘတ်ဆန်းဘာရီသည် သူ၏ပထမဦးဆုံးသော စွန်ကို ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်ကလေးဘဝကပင် ရရှိခဲ့လေသည်။ တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်း သူသည် သူ၏မိခင်၊ ဖခင်တို့နှင့်အတူ အနီးအနားရှိ ပန်းခြံသို့သွားခဲ့ကြ၏။ သူတို့သုံးဦးသည် ပန်းခြံ အလယ်ရှိ တောင်ကုန်းလေးပေါ်သို့ သွားကြပြီး စွန်လွတ်ကြ၏။

ဟားဘတ်သည် အသက်ဆယ့်လေးနှစ်တွင် ကျောင်းထွက်ခဲ့၏။ သူသည် ရုံးတစ်ရုံး၌ အလုပ်ကောင်းတစ်ခု ရခဲ့သည်။ သူ့ဖခင်ကဲ့သို့ပင် စာရေးတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့၏။ ထိုအလုပ်သည် လစာသိပ်မကောင်းသော်လည်း ပုံမှန် ခိုင်မြဲသောအလုပ်ဖြစ်၏။

မိသားစုသည် ဟားဘတ်၏ အသက်နှစ်ဆယ့်တစ်နှစ်ပြည့် အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် မွေးနေ့ပွဲလေး လုပ်ခဲ့၏။ ဟားဘတ်သည် မွေးနေ့လက်ဆောင်အဖြစ် ကြီးမားသော စွန်သစ်တစ်ကောင်ကို ရရှိခဲ့သည်။ မွေးနေ့ပွဲပြီးသောအခါ ဟားဘတ်သည် အိပ်ရာဝင်ခဲ့၏။ သူ၏မိဘနှစ်ပါးက စကားပြောဆိုနေကြသည်။

“သားဟာ ကလေးမဟုတ်တော့ဘူး” ဟူ၍ မစ္စတာ ဆန်းဘာရီကပြော၏။ “သူဟာ အရွယ်ရောက်လာပြီ မကြာခင်မှာ သူလက်ထပ်ချင်လာလိမ့်မယ်”

“လက်ထပ်မယ်ဟုတ်လား” ဟု မစ္စစ်ဆန်းဘာရီက တအံ့တဩ ဆိုလိုက်သည်။

“ဘာကြောင့်လဲသူဟာ ကျွန်မတို့နဲ့အတူ ဒီအိမ်မှာ ပျော်ရွှင်နေတာပဲ”

မစ္စတာ ဆန်းဘာရီက ဘာမျှ ပြန်မပြောခဲ့ပေ။ သူသည် ဘယ်သောအခါမျှ သူ့ဇနီးနှင့် မငြင်းခုံပေ။

အချိန်နှစ်နှစ်တာ ကုန်လွန်သွား၏။ မည်သည့် ပြောင်းလဲမှုမျှ မဖြစ်ပေါ်ခဲ့ပါ။ ဟားဘတ်နှင့် မစ္စတာ ဆန်းဘာရီတို့သည် နံနက်ခင်းတိုင်း အလုပ်သွားကြ၏။ ညနေခင်းတွင် အိမ်သို့အတူပြန်လာကြပြီး အနားယူကြ၏။ ရက်သတ္တပတ် အားလပ်ရက်များတွင် သူတို့သည် မစ္စစ် ဆန်းဘာရီနှင့်အတူ ပန်းခြံသို့သွားကြပြီး စွန်လွှတ်ကြ၏။

တစ်ခုသော စနေနေ့ညနေခင်းတွင် ပြောင်းလဲမှု တစ်ရပ်စတင်ခဲ့၏။ သူတို့သည် ခါတိုင်းလိုပင် ပန်းခြံထဲ၌ ရောက်နေကြပြီး ထိုင်၍ လက်ဖက်ရည်သောက်နေကြ၏။

“ကျွန်တော် မနက်ဖြန်ကျရင် အိမ်ကို မိန်းကလေး တစ်ယောက် ခေါ်လာလို့ရမလား... မေမေ” ဟူ၍ ဟားဘတ်က ရုတ်တရက် မေးခဲ့၏။

“မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဟုတ်လား” ဟု မစ္စစ် ဆန်းဘာရီက တအံ့တဩပြောလိုက်၏။ “သူမက ဘယ်သူ လဲ သားက သူမကို ဘယ်မှာ တွေ့ခဲ့တာလဲ”

ဟားဘတ်သည် ထိုမိန်းကလေးကို ရုပ်ရှင်ရုံတွင် တွေ့ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ သူသည် တစ်ခါတစ်ရံ ရုပ်ရှင်ရုံသို့ သောကြာနေ့ ညနေခင်းတွင် သွားတတ်၏။ သူမ၏ အမည်မှာ ဘက်တီဘီဗန် ဖြစ်၏။

နောက်နေ့တွင် ဘက်တီသည် လက်ဖက်ရည်သောက် ရောက်လာခဲ့၏။ သို့သော် သူမ၏ အလည်အပတ် လာရောက်ခြင်းသည် မအောင်မြင်ခဲ့ပါ။ မစွစ်ဆန်းဘာရီက ဘက်တီကို သဘောမကျခဲ့။ ထိုနည်းတူဘက်တီကလည်း မစွစ်ဆန်းဘာရီကို မနှစ်သက်ခဲ့။

“ဒီမိန်းကလေးကို ဘယ်တော့မျှ ဒီအိမ်ခေါ်မလာနဲ့” ဟု မစွစ်ဆန်းဘာရီက ပြော၏။” သူမနဲ့ အပြင်မှာ သွား လာ နေတာဟာ မင်းရူးနေလို့ပဲ ဖြစ်ရမယ်”

“ကျွန်တော် သူ့ကို လက်ထပ်မလို့” ဟု ဟားဘတ် က စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးပြောလိုက်၏။

“အရူး...မင်းဟာ အရူးပဲ” ဟု သူ့မိခင်က အော် ၏။

သူတို့သည် လပေါင်းအနည်းငယ်ကြာမျှ ဘက်တီ၏ အကြောင်းကို မပြောကြ။ သို့သော် ဟားဘတ်ကမူ သူမ ကို ဆက်လက်၍ တွေ့မြင်တွေ့ခဲ့သည်။ သူသည် တစ်ပတ်လျှင် ညနေခင်း နှစ်ကြိမ် သို့မဟုတ် သုံးကြိမ် အပြင်ထွက်၏။ သူသည် ဘက်တီနှင့်တွေ့ပြီး အများအားဖြင့် ရုပ်ရှင်ရုံသို့ သွားကြ၏။

ဟားဘတ်သည် တစ်ညနေခင်းတွင် နောက်ကျ၍ ရုပ်ရှင်ရုံမှ ပြန်လာခဲ့၏။ သူ၏မိခင်သည် အိပ်ယာဝင်သွား ကာစ ရှိသေး၏။

“မေမေ...ဘက်တီနဲ့ ကျွန်တော်လက်ထပ်လိုက်ပြီ”
ဟု သူက ပြောခဲ့၏။

“မင်းကြိုက်တာမင်းလုပ်နိုင်တယ်” ဟူ၍ သူ့မိခင်
က အော်ဟစ်လိုက်၏။ “ဒါပေမဲ့ ဒီမိန်းကလေးကို အိမ်
ခေါ်မလာခဲ့နဲ့။ ငါ ...သူမကို ဘယ်တော့မှ မတွေ့ချင်ဘူး”

နောက်တစ်ပတ်တွင် ဟားဘတ်နှင့် ဘက်တီတို့
လက်ထပ်ကြ၏။ လက်ထပ်ပွဲသို့ မစ္စတာနှင့် မစ္စမိန်းဘာရီ
တို့ မလာရောက်ခဲ့ကြ။ ဟားဘတ်သည် ဘက်တီနှင့်အတူ
နေထိုင်ခဲ့သဖြင့် သူ့မိခင်နှင့် အချိန်အတော်ကြာအောင်
မတွေ့ခဲ့။ သူ့ဖခင်နှင့်မူ အလုပ်သွားရာလမ်း၌ တွေ့မြင်
တွေ့ခဲ့၏။ မကြာခဏလည်း စကားပြောဖြစ်ကြ၏။

တစ်မနက်ခင်းတွင် မစ္စတာဆန်းဘာရီသည်
ကောင်းကင်သို့ မော့ကြည့်ခဲ့၏။

“စွန်လွတ်ဖို့ ကောင်းတဲ့ရာသီဥတုပဲကွာ” ဟု သူက
ပြောခဲ့၏။

“ဖေဖေနဲ့မေမေတို့ စွန်လွတ်တုန်းပဲလား” ဟု
ဟားဘတ်က မေးခဲ့၏။

“လွတ်တုန်းပဲ” ဟု သူ့ဖခင်က ပြန်ဖြေ၏။ ဟိုတုန်း
ကလိုပဲ ရက်သတ္တပတ်အားလုပ်ရက်မှာ ပန်းခြံကို တို့
သွားကြတယ်” သားရော စွန်မလွတ်ဘူးလား စွန်လွတ်
တာကို သားအမြဲတမ်း နှစ်သက်ခဲ့တာပဲ”

“ကျွန်တော်စွန်တစ်ကောင်တော့ လိုချင်ပါတယ်။
ဒါပေမဲ့ ဘက်တီက စွန်တွေကို မကြိုက်ဘူး။ စွန်တွေဟာ
ကလေးတွေအတွက်ပဲ ဖြစ်တယ်လို့ သူမက ပြောတယ်။

နောက်ပြီး စွန်တွေက ဈေးသိပ်ကြီးတယ်။ ကျွန်တော်တို့
ငွေရသမျှကို လိုနေတယ်။ ကျွန်တော်တို့မှာ ပရိဘောဂ
ကောင်းကောင်း အချို့တော့ ရှိပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒါအတွက်
ကျွန်တော် လစဉ်အကြွေးဆပ်နေရတယ်”

ခြောက်လမျှ ကုန်သွား၏။ မစွတာနှင့် မစွစ်
ဆန်းဘာရီတို့သည် ပန်းခြံသို့ သွားမြဲသွားဆဲဖြစ်၏။
တစ်ခုသော တနင်္ဂနွေနေ့လယ်ခင်းတွင် မစွစ်ဆန်းဘာရီက
သူမ၏ ခင်ပွန်းကို တိုးတိုးလေးပြောခဲ့၏။

“ဟိုမှာကြည့်စမ်း။ ဟားဘတ်-ကျွန်မတို့ကို စောင့်
ကြည့်နေတယ်”

မစွစ်ဆန်းဘာရီသည် သားဖြစ်သူကို မြင်ရ၍ ဝမ်းသာ
၏။ သို့သော် သူ့ကို စကားတော့ မပြောပေ။ ဟားဘတ်သည်
တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်း ရောက်လာပြီး သူတို့ကို စောင့်ကြည့်
ခဲ့၏။

တနင်္ဂနွေတစ်ရက်တွင် မစွတာနှင့် မစွစ်ဆန်းဘာရီ
တို့သည် စွန်သစ်တစ်စွန်ကိုဝယ်ခဲ့ကြ၏။ ၎င်းသည် ပန်းခြံ
တွင် အကြီးဆုံးနှင့် အကောင်းဆုံးစွန်ဖြစ်၏။ လေထန်
သဖြင့် စွန်သည် ကောင်းကင်အမြင့်သို့ ထိုးတက်သွား၏။
လူငယ်တစ်ဦး သူတို့ကို အကူအညီပေးလို၏။ သို့သော်
ဟားဘတ်က လှမ်းမြင်ပြီး အလျင်အမြန် ပြေးလာခဲ့သည်။

“ကျွန်တော်ကူပါ့မယ်” ဟူ၍ သူက အော်ခဲ့သည်။
“တို့က အခြားလူတွေ တို့စွန်ကို မထိစေချင်ဘူး”

ထိုနောက်ပိုင်းတွင် ဟားဘတ်သည် သူ့မိခင်၊
ဖခင်တို့နှင့်အတူ တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်း စွန်သစ်ကြီးကို လွှတ်ခဲ့
၏။ တစ်နေ့ ဟားဘတ်စွန်လွှတ်နေစဉ် သူ့မိခင်က သူ
ကို ပြောလိုက်၏။

“ဘက်တီ ဒီမှာ ရောက်နေတယ်”

“ဘက်တီ ဟုတ်လား...ဘယ်မှာလဲ” ဟု ဟားဘတ်က မေး၏။

“သစ်ပင်တွေနောက်မှာ...သူမက မင်းကို လာချောင်းတာ ဖြစ်မှာပေါ့” ဟု သူ့မိခင်က ပြောခဲ့၏။

ထိုညနေခင်း ဟားဘတ်အိမ်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ ဘက်တီက သူ့ကို စောင့်နေ၏။

“တနင်္ဂနွေနေ့လယ်ခင်းတွေမှာ... ရှင် အဲဒီနေရာကို ရောက်နေတာ မဟုတ်လား” ဟု သူမက အော်ဟစ်၏။

“ရှင်ဟာက စွန်တစ်ကောင်နဲ့ ကလေးငယ်လေး ကျနေတာပဲ။ တကယ့်ကို ရူးတာပဲ”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲကွ” ဟု ဟားဘတ်က ပြန်ပြော၏။

“ဒါဟာ ရှင်အမေရဲ့အကြံအစည်ပဲဖြစ်ရမယ်။ သူမက ရှင်ကို ကျွန်မနဲ့ဝေးစေချင်တယ်မဟုတ်လား” ဟု ဘက်တီက ပြော၏။

နောက်တနင်္ဂနွေတွင် ဟားဘတ်သည် ပန်းခြံသို့ သွားရန် အဆင်သင့်ပြင်ဆင်ခဲ့၏။

“ရှင် ဘယ်သွားမလို့လဲ” ဟု ဘက်တီကမေး၏။

“ပန်းခြံကိုလေ။ ဖေဖေ၊ မေမေတို့နှင့်အတူ ငါ စွန်လွှတ်မလို့”

“ရှင်မသွားရဘူး၊ ကျွန်မ ခွင့်မပြုဘူး” ဟု ဘက်တီက အော်၏။

သူမက သူ့ကို တားဖို့ကြိုးစားခဲ့၏။ သို့သော် ဟားဘတ်က သူမကို တွန်းဖယ်ပြီး ထွက်သွား၏။

ထိုနေ့ နေ့လယ်ခင်းတွင် ဟားဘတ်သည် နောက် ကျပြီး ပြန်ရောက်လာခဲ့၏။ ဘက်တီက သူ့ကို စောင့်နေ၏။

“ရှင်ရဲ့ အိပ်ယာကို လိပ်တော့” ဟု သူမက သူ့ကို ပြော၏။

“မင်းဘာဆိုလိုတာလဲ” ဟု သူက မေး၏။

“ရှင် ဒီမှာ နေလို့မရတော့ဘူးလေ။ ရှင်ဟာ ကျွန်မကို နှစ်သက်တာထက် ပိုပြီး စွန့်တွေ့ကို နှစ်သက်တယ်။ ဒီတော့ ရှင်သူတို့ဆီကို ပြန်သွားပေတော့” ဟု သူမက ရှင်းပြခဲ့၏။

ဤသို့ဖြင့် အမှိုက်ကစ၍ ပြာသာဒ်မီးလောင်ခဲ့၏။

ဟားဘတ်သည် သူ၏ မိဘများထံသွား၍ နေထိုင် ခဲ့၏။ မိဘ၏ အိမ်တွင်သူသည် သက်သောင့်သက်သာ ရှိခဲ့၏။ အစားအသောက်ကောင်းကောင်း စားရပြီး သူ ပျော်နေ၏။

“ကျွန်တော် ဘက်တီဆီကို ပြန်မသွားတော့ဘူး မေမေ” ဟု သူက သူ့မိခင်ကို ပြောခဲ့၏။

“သူမကတော့ မင်းကို ပြန်ရဖို့ ကြိုးစားမှာပဲ” ဟု သူမက ပြန်ပြော၏။

မစွမ်းဆန်းဘာရီ၏ စကား မှန်ကန်ခဲ့၏။ ဘက်တီ သည် ဟားဘတ်ကိုတွေ့ရန် ရောက်လာခဲ့၏။ သို့သော် ဟားဘတ် က မတွေ့ချင်။ မစွမ်းဆန်းဘာရီက ဘက်တီကို တံခါးဝတွင် စကားပြော၏။

“ဟားဘတ်က မင်းဆီကို အပတ်တိုင်း ငွေပို့ပေးလိမ့်မယ်။ ပရိဘောဂတွေအတွက်လည်း သူပေးပါလိမ့်မယ်။ အခုတော့ သူ့ကိုတစ်ယောက်တည်းနေပါစေ” ဟူ၍ သူမက ဘက်တီကို ပြောခဲ့၏။

ထိုနောက် သူမက တံခါးကို ပိတ်လိုက်သည်။ ဘက်တီသည် တံခါးကို အကြိမ်ကြိမ်ခေါက်၏။ ထိုနောက် သူမသည် ပြတင်းများကို ရိုက်ခဲ့၏။ သို့သော် မစွစ်ဆန်းဘာရီက တံခါးကိုပွင့်မပေးခဲ့။ အချိန်အနည်းငယ်အကြာတွင် ဘက်တီသည် ထွက်ခွာသွားခဲ့၏။

နောက်တစ်နေ့နံနက်ခင်း၌ ဟားဘတ်သည် သူ့မိခင် ဖခင်တို့နှင့်အတူ ဘုရားကျောင်းသို့ သွား၏။ နေ့လယ်ခင်း၌ စွန်ကို ထုတ်ယူရန် သွားခဲ့၏။ သူတို့၏ စွန်သည် အလွန်ကြီးသောကြောင့် အိမ်နောက်ဘက်ရှိ တဲတစ်လုံးတွင်ထား၏။ ဟားဘတ်သည် တဲတံခါး ပွင့်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ စွန် စွန်သစ်ကြီးမှာ တစ်ပိုင်းတစ်စစီ ကျိုးပဲ့နေ၏။

“ဒါဟာ...ဟိုမိန်းမလုပ်တာပဲ ဖြစ်ရမယ်” ဟူ၍ ဟားဘတ်က အိမ်ဆီသို့ ပြေးလာရင်း အသံကုန် အော်ဟစ်ခဲ့၏။

သူတို့သုံးဦးမှာ အသံမထွက်နိုင်ဘဲ တစ်ဦးကို တစ်ဦးကြည့်ခဲ့ကြ၏။ ဘက်တီဖျက်ဆီးပစ်တာဟူ၍ သူတို့အားလုံးက ထင်မြင်ခဲ့ကြသည်။ သို့သော် မစွတာဆန်းဘာရီကမူ မသေချာ။

“ဒါဟာ ဘက်တီလုပ်တာလို့ တို့မမြင်ကြဘူးနော်။ တို့ရဲ့စွန်ကို မနာလို ဖြစ်နေတဲ့ အခြားလူတွေလည်း ပန်းခြံမှာ ရှိကြတာပဲ” ဟု သူမက ပြော၏။

“ကျွန်တော် သူမကို သွားပြီးမေးမယ်။ ဟုတ်တယ် ဆိုလို့ကတော့ ကျွန်တော် သူမကို သတ်မယ်” ဟု ဟားဘတ် က ပြော၏။

“မသွားရဘူး သားမသွားရဘူး” ဟု သူ့မိခင်က ဆို၏။ “သား... သူမကို ရိုက်ရင် ထောင်ထဲရောက်သွားမှာ ပေါ့။ သားရဲ့ဖေဖေသွားပြီး ပြောလိမ့်မယ်”

မစ္စတာဆန်းဘာရီသည် ထွက်သွားပြီးနောက် တစ်နာရီခန့်တွင် ပြန်ရောက်လာ၏။

“ဒါဟာ ဘက်တီရဲ့ လက်ချက်ပဲ။ ဒီလိုဖြစ်သွားလို့ သူမပျော်နေတယ်” ဟု သူက သူတို့အား ပြောခဲ့၏။

“ဒါဆို ငွေကိစ္စလည်း ဆုံးခန်းတိုင်သွားပြီပေါ့။ ကျွန်တော့်ဆီက ပိုက်ဆံတစ်ပြားမှ သူမ ရမှာ မဟုတ် တော့ဘူး” ဟု ဟားဘတ်က ပြော၏။

“ပရိဘောဂတွေ ကိစ္စရော” ဟု မစ္စစ်ဆန်းဘာရီက မေးလိုက်၏။

“ဒါအတွက်လည်း ကျွန်တော်မပေးတော့ဘူး။ သူတို့တတွေ ပရိဘောဂကို ပြန်ယူကြပေါ့။ ကျွန်တော့်တော့ မလိုချင်တော့ဘူး”

ဟားဘတ်သည် ဘက်တီထံသို့ နောက်ထပ်ငွေ မပေးပို့တော့။ သူမသည် သူကို လမ်းတွင် စောင့်ပြီး အော်ဟစ်တော့၏။ သူမသည် သူတို့အိမ်သို့လာပြီး ပြတင်း များကို ကျောက်ခဲများဖြင့် ပစ်၏။

“စိတ်မပူပါနဲ့။ မကြာခင် တို့ကို ထားပြီး သူမ ထွက်သွားရမှာပါ” ဟု မစ္စစ်ဆန်းဘာရီက ဆို၏။

သို့သော် မစွမ်းဆန်းဘာရီ မှားသွားပြန်၏။ ဘက်တီသည် ဟားဘတ်ကို ထားပြီး ထွက်မသွားခဲ့ပေ။ သူမက သူ့ကို တရားရုံးသို့ ဆင့်ခေါ်လိုက်၏။ ဘက်တီကို တစ်ပတ်လျှင် ပေါင်ငွေ တစ်ပေါင်ပေးရန် ဟားဘတ်အား ရာဇဝတ်တရားသူကြီးက အမိန့်ပေးခဲ့၏။

“ကျွန်တော်မပေးနိုင်ဘူး” ဟူ၍ ဟားဘတ်က တရားသူကြီးကို ပြော၏။ “သူမဟာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ စွန့်ကို ဖျက်စီး ပြစ်ခဲ့တယ်။ သူမကို ကျွန်တော်ဘယ်တော့မှ ခွင့်မလွှတ်ဘူး”

“ဒီလိုဆိုရင် မောင်မင်း ထောင်ကျလိမ့်မယ်” ဟု တရားသူကြီးက ပြော၏။

ဟားဘတ်က ငွေမပေးခဲ့။ ဘတ်တီက သူ့ကို နောက်တစ်ကြိမ် တရားရုံးသို့ ဆင့်ခေါ်ပြန်၏။

“မောင်မင်းဟာ မိုက်မဲတဲ့သူငယ်ပဲ” ဟု တရားသူကြီးက ပြော၏။ “ဒီတစ်ပတ်မကုန်ခင် ဒီငွေကို ပေးလိုက်ပါ။ မပေးရင် မောင်မင်း ထောင်ကျမယ်”

ဟားဘတ်သည် ငွေကိုမပေးခဲ့ ထောင်ကျခံခဲ့၏။ စွန့်ကို ဖျက်စီးခဲ့သည့်အတွက် သူသည် ဘက်တီကို ဘယ်တော့မှ ခွင့်မလွှတ်တော့ပေ။

“သူဟာ ငါ့ကို ချစ်ထားထက် စွန့်ကို ပိုချစ်တာပါလား” ဟူ၍ ဘက်တီက ပြောခဲ့၏။

သူမ မှန်ကန်ကောင်း မှန်ကန်ပါလိမ့်မည်။

ပါတီပွဲမသွားခင်

ဇွန်လ၏ လှပသော စနေနေ့ နေ့လယ်ခင်း
ဖြစ်ပါသည်။ စကင်နာတို့သည် ပါတီပွဲတစ်ပွဲသို့ သွားကြ
မည်ဖြစ်၏။ ပါတီပွဲသည် လေးနာရီတွင် စမည်ဖြစ်၏။
သို့သော် မစွန့်စကင်နာသည် နှစ်နာရီထိုးတွင် အဆင်သင့်
ဖြစ်နေခဲ့၏။ သူမ အမြဲတမ်း စောစောစီးစီး လုပ်ဆောင်
တတ်၏။

ဟောင်ကောင်ဂိုဏ်းအုပ်ဆရာတော်သည် အင်္ဂလန်
သို့ အလည်အပတ်ရောက်နေ၏။ သူလည်း ပါတီပွဲသို့
လာမည် ဖြစ်၏။ မစွန့်စကင်နာသည် ဂိုဏ်းအုပ်ဆရာတော်
ကို တွေ့ချင်၏။ သူမသည် သူ့ကို ဟာရိဒ်အကြောင်း
ပြောပြချင်ခဲ့၏။

သူမ၏ သမီးဖြစ်သူ မိလီစင့်သည် လွန်ခဲ့သော
ရှစ်နှစ်က ဟာရိဒ်ကို လက်ထပ်ခဲ့၏။ လက်ထပ်ပြီးနောက်
မိလီစင့်သည် ဟာရိဒ်နှင့်အတူ အရှေ့ဖျားဘက်သို့ လိုက်ပါ
သွားခဲ့၏။ သူမသည် ပြီးခဲ့သည့်လ ဟာရိဒ်သေဆုံးသည့်
အချိန်အထိ အရှေ့ဖျားတွင် နေထိုင်ခဲ့၏။ အရှေ့ဖျားတွင်
ရှိစဉ် မိလီစင့်နှင့် ဟာရိဒ်တို့သည် ဂိုဏ်းအုပ်ဆရာတော်နှင့်
မကြာခဏ တွေ့ဆုံကြ၏။

“သနားစရာဟာရိဒ်ရယ်” ဟု အခန်းကို ပတ်ပတ်လည် ကြည့်ရင်း မစွစ်စကင်နာ တွေးမိ၏။

ဟာရိဒ် မသေဆုံးခင်အချိန်က အရှေ့ဖျားမှ လက်ဆောင်များကို မကြာခဏပို့ပေးခဲ့၏။ ငွေပန်းကန်ပြားများနှင့် အဆင်တန်ဆာပစ္စည်းများသည် စားပွဲများနှင့် စင်များပေါ်တွင် နေရာယူထားကြ၏။ သူမသည် နံရံပေါ်တွင် ချိတ်ဆွဲထားသော ဓားတို၊ ဓားရှည်များကို မော့ကြည့်လိုက်၏။ ၎င်းတို့ကိုလည်း ဟာရိဒ်ပို့ပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

မစွစ်စကင်နာသည် စန္ဒရားကို ကြည့်လိုက်ပြန်၏။ စန္ဒရားပေါ်တွင် ဟာရိဒ်၏ ဓာတ်ပုံအမြဲတမ်း ရှိခဲ့ဖူး၏။ အခု ထိုနေရာတွင် ဓာတ်ပုံမရှိတော့။

မစွစ်စကင်နာသည် အခန်းထဲရှိ အခြားသူ တစ်ဦးထံသို့ လှည့်လိုက်၏။ သူမ၏ ဒုတိယသမီးကတ်လင်းဖြစ်၏။

“ဟာရိဒ်ရဲ့ ဓာတ်ပုံ ဘယ်ရောက်သွားသလဲ” ဟု မစွစ်စကင်နာက မေးလိုက်၏။ ကတ်လင်းသည် စာများရေး၍ အလုပ်ရှုပ်နေ၏။

“တစ်ယောက်ယောက် ယူသွားတာဖြစ်မှာပေါ့” ဟု သူမက ပြော၏။ ကတ်လင်းသည် စာရေးနေရာမှ မော့မကြည့်ခဲ့ပေ။

“မိလီစင့် သူမရဲ့ အိပ်ခန်းထဲယူသွားတယ် ထင်တယ်” ဟု မစွစ်စကင်နာက ပြော၏။

“သမီးတော့ ဒီလိုမထင်ဘူး မေမေ၊ မိလီစင့်ဟာ သူမရဲ့ အခန်းထဲမှာ ဟာရိဒ်ရဲ့ ဓာတ်ပုံကို မထားဘူး” ဟု ကတ်လင်းက ပြန်ပြောလိုက်၏။

မှန်ပါသည်။ အရှေ့ဖျားဒေသမှ ပြန်လာပြီး ကတည်းက မီလီစင့်သည် အတော်ပင် ထူးဆန်းလျက်ရှိ၏။ သူမသည် ဟာရီဒ်အကြောင်း သို့တည်းမဟုတ် ဟာရီဒ် သေဆုံးခြင်းအကြောင်းကို လေသံမျှပင်မဟုတ်ပေ။ သူမသည် နာရီပေါင်းများစွာ ဘာမျှမပြောဘဲ ထိုင်နေတတ်၏။

“ဟာရီဒ်ဟာ အဖျားရောဂါနဲ့ ဆုံးသွားခဲ့တယ်။ ရုတ်တရက် ဆုံးသွားတာ။ ကျွန်မအဲဒီအချိန်မှာ အဝေးကို ရောက်နေတယ်။ ကျွန်မပြန်ရောက်ခဲ့တဲ့ အခါမှာ သူ ဆုံးသွားခဲ့တာ ဖြစ်တယ်” ဟူ၍ မီလီစင့်က သူမ၏ မိသားစုကို ပြောခဲ့၏။

ထို့နောက် သူမသည် ဘာမျှထပ်မပြောတော့ပေ။ မစွစ်စကင်နာသည် ကတ်လင်းကို တစ်ကြိမ်ပြန်၍ ကြည့်လိုက်၏။ သူမသည်လည်း ပါတီပွဲသွားရန် အဆင်သင့် ဖြစ်နေ၏။

“သမီး အဝတ်အစားအစောကြီး ဝတ်ထားတာလား” ဟူ၍ မစွစ်စကင်နာက မေးခဲ့၏။

“ဟုတ်ကဲ့” ဟု ကတ်လင်းက ပြန်ဖြေခဲ့၏။ “ကျွန်မ မီလီစင့်ကို စကားပြောချင်တယ်”

ကတ်လင်းဘာမျှ ထပ်မပြောတော့။ စာကိုသာ ဆက်ရေးနေ၏။ မစွစ်စကင်နာသည် အပြင်ဘက် ပန်းခြံထဲ သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ မီလီစင့်၏ သမီးလေးဂျူးသည် တစ်ယောက်တည်း ကစားနေ၏။ ဂျူးသည် ဟာရီဒ် မသေဆုံးခင် နှစ်နှစ်က မွေးခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

“ဒီကလေးဟာ အတော်ဆန်းတာပဲ။ သူမဟာ အမြဲတမ်း တစ်ဦးတည်း ကစားနေတယ်” ဟု မစွစ်စကင်နာ တွေးမိ၏။

ထိုအချိန်တွင် မစွတ်စကင်နာ၏ ခင်ပွန်းသည် သည် အခန်းထဲသို့ ဝင်လာ၏။ သူသည် လူကောင်ခပ်သေးသေး ဖြစ်ပြီး သပ်သပ်ရပ်ရပ်ရှိ၏။ မစွတ်စကင်နာသည် ရှေ့နေ တစ်ဦးဖြစ်ပြီး လန်ဒန်၌ ရုံးခန်းတစ်ခန်းရှိ၏။

“မိလီစင့်တစ်ယောက် အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီလား” ဟု မစွတ်စကင်နာက မေးခဲ့၏။

“အချိန်တွေ အများကြီး ရှိပါသေးတယ်။ ပါတီကို လေးနာရီမထိုးခင် မရောက်ချင်ဘူး။ အခုမှ နှစ်နာရီပဲ ရှိသေးတယ်” ဟု မစွတ်စကင်နာက ဆို၏။

နောက်ဆုံးတွင် တံခါးပွင့်လာခဲ့ပြီး မိလီစင့်သည် အခန်းထဲသို့ဝင်ရောက်လာ၏။ သူမသည် တစ်ကိုယ်လုံး အနက်ရောင် ဝတ်ဆင်ထား၏။

မိလီစင့်အခန်းထဲသို့ ဝင်လာသောအခါ ကတ်လင်း သည် စာရေးခြင်းကို ရပ်လိုက်၏။ သူမသည် အစ်မဖြစ်သူ ကို ခဏကြာကြည့် လိုက်၏။ ထို့နောက် သူမက ဤသို့ ပြောခဲ့၏။

“ကျွန်မ ဂလက်ဒီစ်ဟေးဂျ်ကို ဒီမနက် တွေ့ခဲ့ တယ်” ဟု ကတ်လင်းက ပြော၏။ ဂလက်ဒီစ်ဟေးဂျ် သည် သင်းအုပ်ဆရာတော်၏ သမီးဖြစ်၏။ ဟောင်ကောင် ဂိုဏ်းအုပ်ဆရာတော်သည် သင်းအုပ်ဆရာတော်နှင့် တည်းခို နေထိုင်လျက်ရှိ၏။

မိလီစင့် ဘာမျှ မပြောပါ။ သူမသည် ကတ်လင်း ပြောတာကိုလည်း နားမထောင်ပါ။ ပြတင်းပေါက်အပြင်သို့

လှမ်းမျှော်၍ ကြည့်နေသည်။ ပန်းခြံထဲရှိ ဂျုံးကို သူမ မြင်တွေ့သွား၏။

“ဂျုံးတစ်ယောက်တည်း လက်ဖက်ရည်သောက် ရမှာလား” ဟူ၍ မိလီစင့်က မစွစ်စကင်နာကို မေးလိုက်၏။

“မဟုတ်ဘူး အစေခံတွေနဲ့ အတူသောက်ရမှာပါ” ဟု မစွစ်စကင်နာက ဖြေ၏။

မိလီစင့်သည် ပြတင်းပေါက်အပြင်သို့ ကြည့်လိုက်ပြီး ဘာမျှမပြောတော့။

“သူမက- သိပ်ထူးဆန်းတာအချို့ ကျွန်မကို ပြောခဲ့တယ်” ဟု ကတ်လင်းက ဆက်ပြော၏။

“ဘယ်သူ ပြောတာလဲ” ဟု မိလီစင့်က မေး၏။

“ဂလက်ဒိစ်ဟေးဝုဒ်ပေါ့” ဟု ကတ်လင်းက ဖြေ၏။

“ကျွန်မ ဒီမနက် သူမကို တွေ့ခဲ့တယ်။ ဂိုဏ်းအုပ်ဆရာတော် က သူမကို ဟာရီဒ်သေဆုံးတာနဲ့ ပတ်သက်လို့ ပြောပြတယ် တဲ့”

မစွစ်စကင်နာသည် သမီးနှစ်ယောက်ကို ကြည့်လိုက် ၏။ ကတ်လင်း၏ စကားသည် သူမကို စိတ်ဝင်စား စေ၏။

“ဟာရီဒ်သေတာနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဘာထူးခြားလို့လဲ” ဟု သူမက မေး၏။

“ဟာရီဒ်ဟာ အဖျားရောဂါနဲ့ သေတာမဟုတ်ဘူး” ကတ်လင်းက ပြော၏။

“သူဟာ ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ်သတ်သေခဲ့တာ”
မစွစ်စကင်နာသည် ငိုချလိုက်၏။ သူမ၏

ခင်ပွန်းသည်မှာ နားထောင်နေ၏။ မိလီစင့်ကမူ ပြတင်းပေါက်အပြင်သို့ ကြည့်ပြီး မတုန်မလှုပ် မတ်တပ်ရပ်နေ၏။

“ဒါ အမှန်ပဲလား မိလီစင့်” ဟူ၍ မစွစ်စကင်နာက မေးခဲ့၏။

“ဟုတ်ပါတယ်... ဒါအမှန်ပါပဲ” ဟူ၍ မိလီစင့်က အေးဆေးစွာ ပြန်ဖြေ၏။

“အတော်ကို ဆိုးဝါးတာပဲ... သမီးဘာကြောင့် အမှန်အတိုင်း မပြောခဲ့တာလဲ” ဟူ၍ မစွစ်စကင်နာက အော်လိုက်၏။

“ကျွန်မ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောခဲ့ဘူး” ဟု မိလီစင်က ဖြေ၏။

“ဒါပေမဲ့ မမဟာ ကျွန်မတို့ကို အမှန်အတိုင်း ပြောကို ပြောရမယ်” ဟု ကတ်လင်းက ပြော၏။

“ဟုတ်တယ်” ဟု မစွစ်စကင်နာက ထောက်ခံ၏။
“သမီးဟာ မေမေတို့ကို ဖြစ်ပျက်သမျှအားလုံး ပြောပြရမယ်”

“အမှန်တရားကို ပြောပြတာ အကောင်းဆုံးပါ သမီးရယ်” ဟု မစွတာစကင်နာက ဆို၏။

“အမှန်တရား... ဟုတ်လား” ဟူ၍ ထူးဆန်းသော အပြုံးဖြင့် မိလီစင်က မေး၏။

“မေမေတို့ ဖေဖေတို့အမှန်တရားကို လိုချင်ကြတာ လား”

“ဟုတ်တယ်” ဟု သူတို့က ဖြေခဲ့၏။ ထို့နောက် သူတို့အားလုံး စောင့်နေကြ၏။

မိလီစင့်သည် သူမ၏ဇာတ်ကြောင်းကို စတင်၍ ပြောကြားခဲ့၏။

“ဟာရီဒ်ဟာ သေတဲ့အခါတုန်းက အရက် အလွန် အကျွံ သောက်ထားခဲ့တယ်” ဟူ၍ မိလီစင့်က စကား စပြော၏။

“အရက်သောက်ခဲ့တယ် ဟုတ်လား...။ ဟာရီဒ် အရက် သောက်တတ်လို့လား” ဟု မစွစ်စကင်နာက တအံ့တဩ မေးလိုက်၏။

“တစ်ချိန်လုံးသောက်နေခဲ့တာပဲ” ဟု မိလီစင့်က တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ဖြေ၏။

“အတော့်ကို ဆိုးဝါးတာပဲ ဘယ်လိုများ စပြီး သောက်ခဲ့တာလဲ...” ဟု မစွစ်စကင်နာ အော်ပြောလိုက်၏။

“ကျွန်မက ဟာရီဒ်ကို ဒီအိမ်မှာ ပထမဦးဆုံး အကြိမ်တွေ့ဆုံခဲ့တာပါ အဲဒီတုန်းက သူ အရက် မသောက် ပါဘူး” ဟု မိလီစင့်က ဖြေ၏။

မှန်ပါသည်။ အားလပ်ရက်များတွင် ဟာရီဒ်သည် အင်္ဂလန်တွင် ရှိခဲ့၏။ ထိုစဉ်က သူသည် တစ်ခါမျှ မသောက်ပေ။ သူသည် ရွာထဲမှ အိမ်တစ်အိမ်တွင် တည်းခိုခဲ့၏။ မစွတာနှင့် မစွစ်စကင်နာတို့က သူ့ကို တွေ့သိခဲ့ကြပြီး အိမ်သို့ ဖိတ်ခေါ်ခဲ့ကြ၏။ ဤသို့ဖြင့် မိလီစင့်သည် ဟာရီဒ်နှင့်တွေ့ခဲ့၏။ သူမနှင့်ဟာရီဒ်တို့

အကြားတွင် မိတ်ဆွေဖြစ်မှု စတင်ခဲ့၏။ ဤသို့ဖြစ်ရန် မစွတ်စကင်နာ မျှော်မှန်းခဲ့၏။ သူမသည် ဤသို့ဖြစ်ရန် အစီအစဉ်ချခဲ့တာ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်ပေမည်။

“ကျွန်မ ဟာရိဒ်ကို လက်ထပ်ခဲ့တဲ့အခါမှာ ကျွန်မ သူ့ကိုမချစ်ခဲ့ဘူး” ဟု မိလီစင့်က ဆက်၍ ပြော၏။

“ဒါမျိုးတွေကို မပြောနဲ့” ဟု သူမ၏ မိခင်က တား၏။

မစွတာစကင်နာသည် ဇနီးဖြစ်သူကို ခပ်စိမ်းစိမ်း ကြည့်လိုက်ပြီး “တိတ်တိတ်နေစမ်းကွာ” ဟု ပြောလိုက်၏။ သူသည် သမီးဖြစ်သူ၏ ဇာတ်ကြောင်းကို ကြားချင်၏။

“ဟာရိဒ်နဲ့တွေ့တဲ့အခါမှာ ကျွန်မဟာ အသက် နှစ်ဆယ့်ခွန်နှစ်နှစ်ရှိခဲ့ပါပြီ။ သူက လေးဆယ့်လေးနှစ်ပါ။ ကျွန်မသူ့ကို သဘောကျပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မချစ်ခဲ့ဘူး။ သူ့ကို လက်ထပ်ဖို့ ကျွန်မကို သူပြောခဲ့တဲ့အခါမှာ ကျွန်မ သဘောတူ ခဲ့ပါတယ်”

“ကျွန်မတို့ဟာ မြန်မြန်ဆန်ဆန်ပဲ လက်ထပ် ခဲ့ကြတယ်။ ဗင်းနစ်မြို့ကို နှစ်ပတ်ကြာ သွားခဲ့ကြတယ်။ နောက်တော့ ကျွန်မတို့က အရှေ့ဖျားဒေသကို ခရီးဆက်ခဲ့ ကြပါတယ်။

“ပထမဦးစွာ ကျွန်မလို့ဟာ “ကူယာလာဆိုလို” ဆိုတဲ့ ဟာရိဒ်ရဲ့ခရိုင်ဒေသ၊ အဓိကမြို့ကြီးကို သွားခဲ့ကြ တယ်။ အဲဒီမှာရှိတဲ့ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတွေဟာ ကျွန်မအပေါ် ကောင်းကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ထူးဆန်းတာ တစ်ခုကိုတော့ ကျွန်မသတိပြုမိခဲ့တယ်။ ဟာရိဒ်ကို အရက်သောက်ဖို့ပေးရင် သူဟာ အမြဲတမ်း ငြင်းဆန်ခဲ့တယ်။ ဒါကို လူတိုင်းက ရယ်မောကြ၏။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ ကျွန်မ မသိခဲ့ဘူး။

“ရက်အနည်းငယ်ကြာတဲ့အခါမှာ ကျွန်မတို့ဟာ ကူလာယာဆိုလိုမှ ထွက်ခွာခဲ့ကြတယ်။ ကျွန်မတို့ဟာ မြစ်ကိုဆန်တက်ပြီး ဟာရီဒ်ရဲ့ရွာကို သွားခဲ့ကြတယ်။ တောနက်ကြီးထဲက အလွန်လှပတဲ့ရွာပါ။ ဒါပေမဲ့ အထီးကျန် ဆန်လှပါတယ်။ ရွာမှာ အခြားအင်္ဂလိပ်လူမျိုးတစ်ဦးရှိခဲ့ပါတယ်။ ဆင်ဆန်လို့ခေါ်တဲ့ လူငယ်တစ်ဦးပါ။ သူက ဟာရီဒ်ရဲ့ လက်ထောက်ဖြစ်ပါတယ်။

“ပထမတစ်နှစ်မှာတော့ အရာရာဟာ ချောချော မွေ့မွေ့ပါ။ ကျွန်မဟာ ဘဝသစ်မှာ ပျော်ရွှင်ခဲ့ပါတယ်။ ဟာရီဒ်ဟာ အလွန် အလုပ်ကြိုးစားပါတယ်။ သူဟာ သူ့အလုပ်မှာ တော်ပြီး လူအားလုံးက သူ့ကို နှစ်သက်ကြပါတယ်”

“အဲဒီတုန်းက သူ့အရက်မသောက်ဘူးလား” ဟု ကတ်လင်းကမေး၏။

“မသောက်ဘူး” ဟု မီလီစင့်က ဖြေ၏။ “ပထမတစ်နှစ်မှာ သူဟာ အရက်လုံးဝ မသောက်ခဲ့ဘူး။ ဒီနောက် အင်္ဂလိပ်လူမျိုး ဧည့်သည်နှစ်ဦး ရောက်ရှိလာခဲ့တယ်။ သူတို့ဟာ ကျွန်မတို့နဲ့အတူ ရက်အတော်ကြာ နေထိုင်ခဲ့ကြတယ်။ ကျွန်မတို့အားလုံး တွေ့ဆုံပွဲလေး လုပ်ခဲ့ကြတယ်။ ဟာရီဒ်က သူတို့ကို ဝိစကီပေးခဲ့တယ်။ သူတို့အားလုံး အရက်သောက်ခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီညနှောင်းပိုင်းမှာ ဟာရီဒ်ဟာ နေမကောင်းဖြစ်တယ်။ ဒါဟာ အစပါ။

“လပေါင်းအတော်ကြာတဲ့အထိ ဟာရီဒ် အရက်မသောက်ခဲ့ဘူး။ နောက် သူ့အဖျားဝင်ခဲ့တယ်။ နောက်နှစ်ပတ်အကြာမှာ သူ့အလုပ်ပြန်ဆင်းခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူဟာ ထူးခြားလာတယ်။ သူဟာ အလုပ်ကနေ အိမ်ကို ညနေပိုင်းမှာ

မျက်လုံးကြီးတွေ နီပြီး ပြန်လာခဲ့တယ်။ သူ့ရဲ့လက်တွေက တုန်တုန်ရီရီဖြစ်နေတယ်။

“ကျွန်မ...သိပ်ပြီး စိတ်ပူခဲ့တယ်။ ဆင်ဆန်လည်း စိတ်ပူခဲ့တာပဲ။ ကျွန်မဟာ ဆင်ဆန်ကို စကားပြောဖို့ ကြိုးစားခဲ့တယ်။ ပထမတော့ သူဟာ ကျွန်မကို ရှောင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ နောက်ဆုံးမှာ သူကကျွန်မကို အကြောင်းစုံ ပြောပြခဲ့ပါတယ်။ ဟာရိဒ်ဟာ ဝိစကီတစ်ပုလင်းကို ရုံးခန်းမှာ ထားပြီး နေ့တိုင်းသောက်ခဲ့တယ်။

“ကျွန်မ ရုံးခန်းကိုလိုက်သွားပြီး ဟာရိဒ်ကို တွေ့ခဲ့တယ်။ သူဟာ အရက်အလွန်အကျွံ သောက်ထားခဲ့တယ်။ ကျွန်မတို့ ရန်ဖြစ်ခဲ့ကြပြီး ကျွန်မငိုခဲ့ရတယ်။ ကျွန်မကလေးရတော့မယ်လို့ သူ့ကို ကျွန်မပြောခဲ့တယ်။ ဒီသတင်းက သူ့ကို ဝမ်းသာပျော်ရွှင်စေပြီး အရက်ဘယ်တော့မှ မသောက်တော့ဘူးလို့ ကတိပေးခဲ့ပါတယ်။

“ဟာရိဒ် အရက်မသောက်တော့လို့ ကျွန်မပြန်ပြီး ဝမ်းသာပျော်ရွှင်ရပြန်ပါတယ်။ မကြာခင်မှာ ကလေးမွေးကာနီးအချိန်ကို ရောက်လာခဲ့တယ်။ ကျွန်မတို့ရွာမှာ ဆရာဝန်ရော သူနာပြုပါ မရှိတဲ့အတွက်ကြောင့် ကျွန်မကူယာလာဆိုလို့ မြို့ကို သွားခဲ့ရတယ်။

“ကူယာလာဆိုလို့မှာ ကျွန်မဟာ ဟာရိဒ်အကြောင်း အဖြစ်မှန်ကို သိခဲ့ရတယ်။ သူဟာ ဘယ်တုန်းကမှ ကျွန်မကို မချစ်ခဲ့ဘူး။ သူဟာ အကူအညီလိုအပ်လို့ ကျွန်မကို လက်ထပ်ခဲ့တာ ဖြစ်တယ်။ သူက အရက်ဖြတ်ချင်ခဲ့တယ်။

“ဂျုံးကို မွေးဖွားပြီးတဲ့အခါမှာ ကျွန်မ ရွာကို ပြန်ခဲ့တယ်။ မြစ်ကမ်းနံဘေးမှာ ဟာရိဒ်က ကျွန်မကို လာကြိုခဲ့တယ်။ သူဟာ ကောင်းကောင်းတောင်မရပ်နိုင်ဘူး။

သူသောက်ထားခဲ့တယ်။ အဲဒီညမှာ... ကျွန်မတို့ ရန်ဖြစ်ခဲ့ကြပြန်တယ်။

“ကျွန်မ သူ့ကို စွန့်ခွာပြီး အင်္ဂလန်ကို ပြန်ချင်ခဲ့တယ်။ ဒါက ဟာရီဒ်ကို အကြီးအကျယ်ထိတ်လန့်စေခဲ့တယ်။ သူဟာ ကျွန်မနဲ့ကလေးကို လက်လွှတ်မခံချင်ဘူး။ နောက်တစ်ကြိမ်ဘယ်တော့မှ မသောက်တော့ပါဘူးလို့ ကတိပေးခဲ့ပြန်ပါတယ်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဟာရီဒ်ဟာ နှစ်နှစ်ကြာ အရက်မသောက်ခဲ့ပြန်ဘူး။ အဲဒီနှစ်တို့ဟာ ကျွန်မအတွက် ပျော်ရွှင်စရာပါ။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ကျွန်မဟာ သူ့ကို ချစ်လာခဲ့တယ်။ သူဟာ အရက်သောက်မထားရင် လူကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး သူ့သမီး ဂျူးကို ချစ်ပါတယ်။

“ဒါပေမဲ့...ကျွန်မတို့ရွာဟာ ကျန်းမာရေးကောင်းတဲ့ အရပ်မဟုတ်ခဲ့ဘူး။ ဂျူးအဖျားဝင်လာခဲ့တယ်။ ကျွန်မက သူမကို မြစ်ကို စုန်ပြီး ပင်လယ်ဆီသို့ ခေါ်သွားခဲ့တယ်။ အဲဒီက လေဟာ သန့်ရှင်းလတ်ဆတ်တော့ သူမဟာ မကြာခင်မှာပဲ ကျန်းမာရေး ပိုကောင်းလာတယ်။ ကျွန်မဟာ ရက်သတ္တပတ်ငါးပတ်လောက် ဟာရီဒ်နဲ့ ဝေးရာကို ရောက်ခဲ့တယ်။

“အဲဒီအချိန်အတောအတွင်းမှာ ဟာရီဒ်အကြောင်း ကျွန်မအများကြီးတွေးမိခဲ့တယ်။ ကျွန်မဟာ သူ့ကို တကယ်နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်မိခဲ့ပြီ။ သူဟာ အရက်ကို ဆန့်ကျင်တိုက်ခိုက်ခဲ့ပြီး သူနိုင်ခဲ့တယ်။

“ရက်သတ္တပတ်လေးပတ်ပြီးတဲ့နောက် ကျွန်မရွာကို ပြန်လာခဲ့တယ်။ ပြန်လာရတာကို ကျွန်မပျော်ရွှင်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတို့ရွာကို ရောက်တဲ့အခါမှာ ဟာရီဒ်ဟာ ကျွန်မကို မကြိုခဲ့ဘူး။ ဒါဟာ ပုံမှန်မဟုတ်ဘူး။

“သူ့ကို ရှာဖို့ ကျွန်မ အိမ်ပေါ်တက်သွားခဲ့တယ်။ အိမ်က ထူးထူးခြားခြားကြီးကို တိတ်ဆိတ်နေတယ်။ ဂျုံးက ပန်းခြံထဲကို ကလေးထိန်းနဲ့သွားတယ်။ ကျွန်မက ဟာရိဒ်ကို ရှာခဲ့တယ်။ ကျွန်မဟာ သူ့ကို အိပ်ခန်းထဲမှာ တွေ့ခဲ့တယ်”

မိလီစင့်သည် စကားပြောတာကို ရပ်လိုက်၏။ သူမသည် မြင်ကွင်းများကိုပြန်၍ သတိရလျက်ရှိ၏။ မစ္စတာ စကင်နာ၊ မစ္စစ်စကင်နာနှင့် ကတ်လင်းတို့သည် ငြိမ်သက်စွာ စောင့်ဆိုင်းနေကြ၏။ ထို့နောက် မိလီစင့်က ဆက်၍ ပြောခဲ့သည်။

“ဟာရိဒ်ဟာ အိပ်ရာပေါ်မှာလဲနေတယ်။ ဘေးနားက စားပွဲပေါ်မှာ ဝီစကီတစ်ပုလင်းထောင်လို့ သူဟာ အကြီးအကျယ် မူးနေတယ်...”

“သိပ်ကို ဆိုးဝါးလှပါလား...” မစ္စစ်စကင်နာ စကားစလိုက်၏။ သို့သော် သူမ၏ ခင်ပွန်းက သူမကို ချက်ချင်းဟန့်တား လိုက်၏။

“စားပွဲပေါ်မှာ ဓားကြီး တစ်ချောင်းရှိခဲ့တယ်” မိလီစင့်က ဆက်၍ ပြောခဲ့၏။ ဟိုလိုဓားမျိုးပေါ့။”

မိလီစင့်သည် နံရံသို့ ညွှန်ပြခဲ့၏။ မစ္စတာနှင့် မစ္စစ်စကင်နာနှင့် ကတ်လင်းတို့က လှည့်၍ ကြည့်ခဲ့ကြ၏။ မိလီစင့်က နံရံတွင် ချိတ်ဆွဲထားသော ကြီးမားရှည်လျားသည့် ဓားကြီးတစ်ချောင်းကို ညွှန်ပြနေ၏။

“နောက်တစ်ခဏမှာ... ဟာရိဒ်ဟာ လည်ပင်းပြတ်ပြီး အိပ်ရာပေါ် လဲကျသွားတယ်။ ဓားကတော့ သူ့နံဘေးမှာ ကျလို့။ ဓားတစ်ချောင်းလုံးသွေးချင်းချင်း နီနေတော့တာ ပါပဲ”

အားလုံးငြိမ်သက်သွား၏။ ထို့နောက် မစ္စစ်စကင်နာက စ၍ ပြောခဲ့၏။

“ဒါပေမဲ့... ဟာရိဒ်ဟာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေခဲ့သလဲ” ဟု သူမက မေးခဲ့၏။ “သမီးပြောတော့ သူဟာ လုံးဝကြီးကို မူးနေတယ်ဆို...”

“သူဟာ... သူ့ကိုယ်သူ မသတ်ခဲ့ပါဘူး။” မိလီစင့်က တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပြောခဲ့၏။

“ကျွန်မ သတ်လိုက်တာပါ။ ပြီးတဲ့နောက် ကျွန်မဟာ အစေခံတွေကို ခေါ်ခဲ့ပါတယ်။ သူတို့ဟာ အလျင်အမြန် ရောက်လာကြပြီး တစ်ယောက်က ဆင်ဆန်ကို သွားခေါ်ခဲ့တယ်။ လူတိုင်းက ဟာရိဒ်ဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေတယ်လို့ ထင်ကြတယ်။ ကျွန်မကတော့ ဘာမှမပြောခဲ့ဘူး။”

သူမ၏ မိခင်၊ ဖခင်နှင့် ညီမတို့သည် ကြောက်ရွံ့စွာ ငြိမ်သက်သွားကြ၏။ နောက်ဆုံးတွင် မစ္စစ်စကင်နာက ပြောကြားခဲ့၏။

“အတော့်ကို ဆိုးဝါးတာပဲ” ဟု သူမက ထပ်မံ၍ ပြော၏။ “အတော့်ကို ဆိုးဝါးတာပဲ”

“သမီး ဘာကြောင့် ဒီအကြောင်း အဖေကို ပြောပြရတာလဲ” ဟု မစ္စတာစကင်နာက အော်လိုက်၏။ “အဖေဟာ ရှေ့နေတစ်ယောက်ဖြစ်တယ်။ အဖေ ရဲကို ပြောပြရတော့မယ်”

“ဖေဖေ ရဲကို မပြောနိုင်ပါဘူး။ လူသတ်သမားဟာ ဖေဖေရဲ့ သမီးအရင်းဖြစ်နေတယ်” ဟု မိလီစင့်က ပြောခဲ့၏။

“အိုး... မမ ဘာကြောင့် ကျွန်မတို့ကို ပြောရတာလဲ၊ ဘာကြောင့် ပြောရတာလဲ” ဟူ၍ ကံတံလင်းက ဆို၏။

“ညီမတို့က ပြောခိုင်းခဲ့တာလေ။ ညီမတို့ပဲ အမှန် တရားကို သိချင်တယ်ဆို” ဟူ၍ မိလီစင့်က ဖြေခဲ့၏။

သုံးဦးသားငြိမ်သက်သွား၏။ သူတို့သည် နံရံပေါ်တွင် ချိတ်ထားသော ဓားကြီးကို ခဏခဏလှမ်း၍ ကြည့်ခဲ့ကြ သည်။ ထို့နောက် မိလီစင့်က ထပ်၍ ပြောလိုက်၏။

“ပါတီပွဲ သွားဖို့ အချိန်ရောက်ပြီ” ဟု သူမက ပြောခဲ့၏။

“ပါတီပွဲ-ဟုတ်လား။ တို့... ပါတီပွဲ မသွားနိုင်တော့ ဘူး” ဟူ၍ မစွစ်စကင်နာက အော်ပြော၏။

“ကျွန်မတို့ သွားကိုသွားရမယ်” ဟူ၍ မိလီစင့်က ပြန်ပြော၏။ “ဂိုဏ်းအုပ်ဆရာတော်ကျွန်မတို့ကို စောင့် နေလိမ့်မယ်။ ဟာရီဒ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး သူပြောချင်လိမ့်မယ်”

အိမ်ရှေ့တံခါးမတွင် ကားသံကြားရ၏။

“ငါ... ဂိုဏ်းအုပ်ကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး စကားပြောနိုင် မှာတဲ့” ဟူ၍ မစွစ်စကင်နာက မေးခဲ့၏။

“ဘာအန္တရာယ်မှ မရှိပါဘူး” ဟူ၍ မိလီစင့်က ပြော၏။ “ဘယ်သူမှတွေ့ သိလာမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါဟာ ကျွန်မတို့ မိသားစုရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ပဲ ဖြစ်တယ်။”

“အိုး... သမီးဘာကြောင့် အမေတို့ကို အမှန်တရား ပြောရတာလဲ” မစွစ်စကင်နာက ပြောခဲ့၏။ ကားဆီသို့ အသွား လှေကားများကို တစ်ထစ်ချင်းဆင်းရင်း ဘာကြောင့် လဲ ဘာကြောင့်လဲ” ဟူ၍ ပြောသွား၏။

ထို့နောက် သူတို့အားလုံးသည် ကားထဲသို့ ရောက်ရှိ သွားကြပြီး ပါတီပွဲကျင်းပရာသို့ မောင်းနှင်သွားကြ၏။

ပျော်စရာစုံတွဲ

ကျွန်တော်သည် ဂျက်ဂျ်လင်ဒန်ကို ကောင်းကောင်း
မသိကျွမ်းခဲ့ပါ။ သူသည် ထင်ရှားသော တရားသူကြီးဖြစ်၏။
ကျွန်တော်သည် သူ့ကို အကြိမ်အနည်းငယ်မျှသာ တွေ့ဆုံခဲ့
ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ရင်းနှီးသော တကယ့်မိတ်ဆွေ
များ မဟုတ်ခဲ့ကြပါ။

ထို့ကြောင့် လင်ဒန်ထံမှ သံကြိုးစာကို ကျွန်တော်
လက်ခံရရှိလိုက်သောအခါတွင် ကျွန်တော် အလွန် အံ့အား
သင့်သွားခဲ့ပါသည်။ သူ၏ကြေးနန်းစာသည် တိုတိုပင်
ဖြစ်ပါသည်။

အားလပ်ရက် အပန်းဖြေရန် အီတလီ
သို့ သွားပါသည်။ သင်နှင့်အတူ ရက်
အနည်းငယ်မျှ ကျွန်ုပ်နေထိုင်နိုင်ပါ
သလား။ (လင်ဒန်)

ထိုအချိန်တွင် ကျွန်တော်သည် ပြင်သစ်ပြည်
တောင်ပိုင်း၌ ရှိနေပါသည်။ အီတလီနယ်စပ်အနီး မြေထဲ
ပင်လယ်ကမ်းခြေတွင် အိမ်တစ်လုံးကို ကျွန်တော်ပိုင်ခဲ့ပါ
သည်။ ကျွန်တော်၏ ပြန်ကြားချက်မှာ ပို၍တိုပါသည်။

သင့်ကို တွေ့လိုပါသည်။ ကြိုက်သည့်
အချိန်တွင်လာခဲ့ပါ။ (မော်ဂမ်)

နောက်တစ်ပတ်အကြာတွင် လင်ဒန်ရောက်ရှိလာခဲ့
၏။ လင်ဒန်ကို မည်သို့ဧည့်ခံရမည်ကို ကျွန်တော်မသိခဲ့ပါ။
ထို့ ကြောင့် သူ့ရောက်သည့် ညနေခင်းတွင် ကျွန်တော်သည်
မစ္စဂရေးကို ညစာစားရန် ဖိတ်ကြားခဲ့၏။ မစ္စဂရေးသည်
အနီးအနားရှိ အိမ်တစ်လုံးတွင် နေထိုင်သော အင်္ဂလိပ်လူမျိုး
အမျိုးသမီးတစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။

သူမသည် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေတတ်ပြီး စကားပြော
ကောင်းသူဖြစ်၏။ သူမသည် ဂျက်ဂျီကို ဧည့်ခံခဲ့သည့်
အတွက် ကျွန်တော်ပျော်ရွှင်ခဲ့၏။ ညစာအပြီးတွင် သူမသည်
ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဦးစလုံးကို နောက်နေ့နေ့လယ်စာ စားရန်
ဖိတ်ကြားခဲ့၏။

ဖိတ်ကြားမှုအတွက် ကျွန်တော်တို့က ကျေးဇူးစကား
ပြောကြားခဲ့ပြီး သူမသည်ပြန်ရန် ထရပ်လိုက်၏။

“အို... ရှင်တို့ ကျွန်မရဲ့အိမ်နီးချင်းအသစ်တွေကို
တွေ့ချင်တွေ့လိုမိမယ်။ သူတို့ရဲ့နာမည်က ကရိတ်ချ်
ဖြစ်တယ်။ သူတို့ဟာ ပျော်ရွှင်တဲ့ ဇနီးမောင်နှံစုံတွဲဖြစ်ပြီး
သူတို့မှာ လှပတဲ့ကလေးတစ်ဦး ရှိတယ်။ မနက်ဖြန်
နေ့လယ်စာ သူတို့ကိုလည်း ကျွန်မဖိတ်လိုက်မယ်” ဟူ၍
မစ္စဂရေးက ပြောခဲ့၏။

နောက်နေ့တွင် ကျွန်တော်သည် ဂျက်ဂျီလင်ဒန်ကို
မစ္စဂရေး၏ အိမ်သို့ ကားမောင်း၍ ပို့ခဲ့၏။ ထိုနေ့သည်
လှပသော နေ့တစ်နေ့ ဖြစ်ခဲ့၏။ နေရောင်က ပူနွေးနေ၏။
သို့သော် ပင်လယ်ဆီက အေးမြသော လေက တဖြူးဖြူး

တိုက်ခတ်နေ၏။ ဤသို့သော ရာသီဥတုကြောင့် အင်္ဂလိပ်
လူမျိုးတို့သည် ပြင်သစ်တောင်ပိုင်းတွင် နေကြခြင်းဖြစ်၏။

ကျွန်တော်တို့သည် မစ္စဂရေး၏ အိမ်သို့တစ်နာရီတွင်
ရောက်ရှိခဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးစလုံးသည်
ဆာလောင် နေကြပြီဖြစ်သဖြင့် နေ့လယ်စာအတွက်
အဆင်သင့်ဖြစ်ခဲ့ကြ၏။

“ကရိတ်ချ်တို့လည်း လာခါနီးပါပြီ ကျွန်မသူတို့ကို
တစ်နာရီလာဖို့ မှာထားပါတယ်” ဟု မစ္စဂရေးက
ကျွန်တော်တို့ ရောက်ရောက်ချင်းပြောခဲ့၏။

သို့သော် ကရိတ်ချ်တို့သည် နေ့လယ် တစ်နာရီခွဲ
သည်အထိ ရောက်မလာခဲ့ကြပါ။

“ကျွန်တော်တို့ ကလေးအိပ်တဲ့အထိ စောင့်နေခဲ့လို့
ပါ” ဟု သူတို့က ရှင်းပြခဲ့၏။

မစ္စဂရေးက ကရိတ်ချ်တို့ကို ဂျတ်ဂျ်နှင့် မိတ်ဆက်
ပေးခဲ့၏။ ထူးခြားသော မိတ်ဆက်မှုဖြစ်၏။ ဂျက်ဂျ်လင်ဒန်
သည် သူ၏ မျက်မှန်ကိုတပ်ပြီး ကရိတ်ချ်တို့ကို အသေအချာ
ကြည့်ရှုခဲ့၏။ သူက လက်ဆွဲ မနှုတ်ဆက်ခဲ့ပေ။ သူသည်
လှည့်ထွက်ခဲ့ပြီး ပြတင်းပေါက်အပြင်ဘက်သို့ ကြည့်ခဲ့
သည်။

ကရိတ်ချ်နှစ်ဦးစလုံး အံ့အားသင့်သွားကြ၏။

“အတော့်ကို ရိုင်းတဲ့လူပဲ” ကျွန်တော်တွေးမိ၏။
“သူတို့ အံ့အားသင့်သွားတာ အံ့ဩစရာမရှိပါဘူး”

အစေခံအမျိုးသမီးက နေ့လယ်စာ ယူဆောင်
လာ၏။ ကျွန်တော်တို့ အားလုံးထမင်းစားပွဲတွင် ထိုင်ခဲ့ကြ
သည်။ ဂျက်ဂျ် သည် ကရိတ်ချ်တို့ ဇနီးမောင်နှံကို အသေ

အချာစူးစိုက်ကြည့်လိုက်ပြန်၏။ ထို့နောက် ရုတ်တရက် ပြောလိုက်၏။

“ကျုပ်တို့တစ်တွေ တစ်နေရာရာမှာ အရင်တုန်းက တွေ့ခဲ့ကြဖူးတယ် မဟုတ်လား”

မစ္စတာကရိတ်ချ်သည် စားပွဲဆီသို့ စိုက်ကြည့် လိုက်ပြီး ဘာစကားမျှမပြောခဲ့။ ပြန်ဖြေလိုက်သူမှာ သူ၏ဇနီး ဖြစ်၏။

“ကျွန်မတော့ တွေ့ဘူးတယ်လို့ မထင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ လူကြီးမင်းရဲ့ အမည်ကို ကျွန်မတို့ ကြားဘူးပါတယ်။ လူတိုင်း လူတိုင်းဟာ သတင်းစာထဲမှာ ဂျက်ဂျီလင်ဒန် အကြောင်း ဖတ်မိကြပါတယ်”

ဂျက်ဂျီလင်ဒန်သည် တိတ်ဆိတ်စွာထိုင်ပြီး အစား အသောက်ကိုသာ စားနေ၏။ မစ္စဂရေးနှင့် ကျွန်တော် တို့သည် ကရိတ်ချ်တို့ကို စကားပြောရန်ကြိုးစားခဲ့ကြ၏။ သို့သော် ဤသည်မှာ ခက်ခဲလှ၏။ သူတို့သည် စကား သိပ်များများ မပြောကြတော့။ သူတို့ကလေးအကြောင်းကို ပြောချင်ကြလေသည်။

ရုတ်တရက် မစ္စတာကရိတ်ချ်သည် သူ၏ ပန်းကန်ပြားပေါ်သို့ ခက်ရင်းလွတ်ကျသွားခဲ့၏။ သူ၏ မျက်နှာ ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ သူသည် မတ်တပ် ရပ်လိုက်၏။ ထို့နောက် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လဲကျသွား တော့သည်။

မစ္စစ်ကရိတ်ချ်သည် ခုန်ထလိုက်ပြီး အထိတ်တလန့် အော်လိုက်၏။ ကျွန်တော်က ငဲ့ပြီး သူ့ကို ကြည့်လိုက်၏။ သူ၏ မျက်လုံးများမှာ ပိတ်နေပြီး အသက်အပြင်းအထန် ရှူနေရ၏။

“သူဟာ မောပြီး မေ့မတတ်ဖြစ်နေပြီ” ဟု ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

“ကျွန်မတို့ ဆရာဝန်ခေါ်မှဖြစ်မယ်” ဟု မစ္စဂရေးက ဆို၏။

“မဟုတ်ဘူး မခေါ်ပါနဲ့” ဟူ၍ သူမ၏ ခင်ပွန်း နံဘေးတွင် ဒူးထောက်ထိုင်ချရင်း မစွမ်းကရိတ်ချ်က ပြောခဲ့၏။ “သူခဏအကြာတွင် ကောင်းသွားမှာပါ”

ဂျက်ဂျ်လင်ဒန်ကတော့ နေရာမှ မရွေ့ပေ။ သူသည် စားပွဲထိုင်ပြီး နေ့လယ်စာ ဆက်စားနေ၏။

“တော်တော်ရက်စက်ပြီး ရိုင်းစိုင်းတဲ့လူပဲ” ဟူ၍ ကျွန်တော်က တွေးခဲ့၏။

မိနစ်အနည်းငယ်ကြာပြီးနောက် ကရိတ်ချ်သည် မျက်စိများ တဖြည်းဖြည်း ပွင့်လာခဲ့၏။ သူ၏ဇနီးဖြစ်သူက သူ့ကို မတ်တပ်ရပ်နိုင်ရန် ကူညီခဲ့၏။

“ကျွန်မသူ့ကို အိမ်ခေါ်သွားတော့မယ်” ဟူ၍ မစွမ်းကရိတ်ချ်က ပြောခဲ့၏။

“ကျွန်မတို့အိမ်က သိပ်မဝေးလှပါဘူး”

ကရိတ်ချ်တို့ ဇနီးမောင်နှံပြန်သွားကြ၏။ မစ္စဂရေးနှင့် ကျွန်တော်တို့သည် စားပွဲတွင် ပြန်ထိုင်ခဲ့ကြ၏။

“သူနေကောင်းတယ်လို့ ရှင်ထင်ရဲ့လား” မစ္စဂရေးက မေးခဲ့၏။

“ဟုတ်ပါတယ်။ သူနေကောင်းတာ သေချာပါတယ်” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ဖြေ၏။

ဂျက်ဂျီလင်ဒန်သည် ကော်ဖီသောက်ရင်း တိတ်ဆိတ်စွာ ထိုင်နေ၏။ သူသည် ကျွန်တော်တို့ စကားပြောနေသည်ကို နားမထောင်ခဲ့ပါ။

“သူဟာ ကရိတ်ချ်တို့ကို သဘောမကျဘူး။ သူတို့ကို လုံးဝ စိတ်မဝင်စားခဲ့ဘူး။ အတော့်ကို ရိုင်းစိုင်းတဲ့ လူပဲ” ဟူ၍ ကျွန်တော်တွေးခဲ့၏။

နေ့လယ်ခင်းနှောင်းပိုင်းတွင် ကျွန်တော်တို့ အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့ကြ၏။ နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းသော နေ့လယ်စာစားပွဲတစ်ခုတော့ မဖြစ်ခဲ့ပါ။

နောက်နေ့တွင် ဂျက်ဂျီနှင့် ကျွန်တော်တို့သည် အတူတကွ နေ့လယ်စာ စားကြ၏။ တယ်လီဖုန်းသံ မြည်လာ၏။ မစွဲဂရေထံမှ ဖြစ်၏။

“ထူးထူးဆန်းဆန်း တွေတော့ ဖြစ်နေပြီ” ဟု သူမက စိတ်လှုပ်ရှားစွာပြောခဲ့၏။

“အိုး...ဟုတ်လား” ကျွန်တော်က ပြန်ပြောလိုက်၏။

“ဘာတွေများလဲ”

“ကရိတ်ချ်တို့ ထွက်သွားကြပြီ”

“ထွက်သွားကြပြီလား” ဟု ကျွန်တော်ကမေး၏။

“အဲဒါနဲ့ပတ်သက်လို့ ဘာများထူးခြားသလဲ”

“သူတို့ဟာ ပစ္စည်းတွေ အားလုံးပါ သယ်သွားကြတယ်” ဟု သူမက ဖြေ၏။

“ဒါကတော့ ထူးဆန်းတယ်။ သူတို့ ဘာကြောင့်များ ရုတ်တရက် ထွက်သွားကြတာပါလိမ့်”

မစ္စဂရေး မသိပါ။ မည်သူမျှလည်း မသိပါ။

ကျွန်တော်သည် ဂျက်ဂျီထံသို့ ပြန်သွား၏။ သူသည် နေ့လယ်စာ စားသုံးပြီးသွားပြီဖြစ်၏။ အိမ်စေက ကော်ဖီ ယူလာ၏။ ကျွန်တော်က သူ့ကို မစ္စဂရေး၏ တယ်လီဖုန်း ခေါ်သံအကြောင်း ပြောပြ၏။

“ဒီလိုနဲ့ ပျော်စရာ ဇနီးမောင်နှံဟာ ထွက်ပြေးသွားပြီ ပေါ့” ဟု သူက တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ပြောခဲ့၏။

“ခင်ဗျား... အံ့အားသင့်သွားသလား” ဟု ကျွန်တော် က မေး၏။

“အံ့အားမသင့်ပါဘူး လုံးဝ အံ့အားမသင့်ဘူး။ ဒီလိုဖြစ်မယ်လို့ ကျွန်တော် မျှော်လင့်ပြီးသားပါ” ဟု ဂျက်ဂျီ က ပြေ၏။

“မျှော်လင့်ပြီးသား ဟုတ်လား” ဟူ၍ ကျွန်တော် က တအံ့တဩ မေးရသည်။ “ခင်ဗျား ကရိတ်ချ်တို့ အကြောင်း တစ်စုံတစ်ခု သိထားခဲ့တာပေါ့”

“ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ် ပြောပြ မယ်။ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့ ဇာတ်လမ်းပါ ခင်ဗျား နှစ်သက်မှာပါ”

ဂျက်ဂျီလင်ဒန်သည် သူ့ကိုယ်သူ သက်သောင့် သက်သာ ဖြစ်အောင် ပြင်၍ ထိုင်လိုက်၏။ ကျွန်တော်က သူ့ကို ဘရန်ဒီတစ်ဖန်ခွက် ပေးလိုက်၏။ သူက သူ၏ ဇာတ်လမ်းကို စတင်၍ ပြောပြခဲ့၏။

“ခင်ဗျား... ဝင်းဖို့ဒ်လူသတ်မှုကို အမှတ်ရသေးလား” ဟု သူက ကျွန်တော့်ကို မေးလိုက်၏။

“အမှတ်မရဘူးဗျာ”

“အဲဒီ အချိန်တုန်းက ခင်ဗျားအင်္ဂလန်မှာ ရှိချင်မှ ရှိမယ်” ဟု ဂျက်ဂျိက ဆက်၍ပြော၏။ “ဝင်းဖို့ဒ် လူသတ်မှုဟာ အတော့်ကို စိတ်လှုပ်ရှားစရာ ဖြစ်ခဲ့တာပဲ။ သတင်းစာတွေထဲမှာ နေ့တိုင်းပါခဲ့တယ်”

“မစ္စဝင်းဖို့ဒ်ဟာ ချမ်းသာကြွယ်ဝတဲ့ အဖွားကြီး တစ်ဦး ဖြစ်တယ်။ သူမဟာ လက်မထပ်ခဲ့ဘူး။ ကျေးလက် တောရွာတစ်ခုမှာ အဖော်တစ်ဦးနဲ့အတူ နေထိုင်ခဲ့တယ်။ မစ္စဝင်းဖို့ဒ်ဟာ အိုလှပြီဖြစ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူမဟာ ချမ်းသာကြွယ်ဝတယ်။ ရုတ်တရက်သူမ ဆုံးသွားတယ် ဆိုတော့ လူတိုင်းအံ့အားသင့်သွားကြတာပေါ့။”

“သူမရဲ့ ဆရာဝန်ကတော့ ဘရန်ဒန်လို့ခေါ်တဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်တယ်။ ဒေါက်တာဘရန်ဒန်က သေ စာရင်း ထောက်ခံစာကို လက်မှတ်ထိုးပေးခဲ့တယ်။ ရက် အနည်းငယ်အကြာမှာ မစ္စဝင်းဖို့ဒ်ကို မြေမြုပ်သင်္ဂြိုဟ် ခဲ့ကြတယ်။”

“အသုဘချပြီးတဲ့နောက်မှာ ပြဿနာက စခဲ့တာ ပါ။ မစ္စဝင်းဖို့ဒ်ဟာ သူမရဲ့ ပိုက်ဆံအားလုံးကို သူမရဲ့ အဖော်ကိုပဲ လွှဲပေးခဲ့တယ်။ ဆွေမျိုးတွေနဲ့ အစေခံတွေကို ဘာမျှ မပေးခဲ့ဘူး။”

“အစေခံတွေထဲက တစ်ဦးဟာ မစ္စဝင်းဖို့ဒ်ကို နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ် ပြုစုခဲ့သူဖြစ်တယ်။ အဲဒီအစေခံကို မစ္စဝင်းဖို့ဒ်က ငွေအနည်းငယ် ပေးခဲ့မယ်လို့ ကတိပေးခဲ့

တယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ အစေခံအတွက် ဘာမျှမကျန်ခဲ့ဘူး။
အဲဒီမှာ အစေခံက ပြဿနာစဖော်တော့တာပဲ။ တစ်စုံတစ်ဦး
က မစွမ်းနိုင်ကို အဆိပ်ခတ်သတ်ခဲ့တယ်လို့ သူမက
ပြောခဲ့တယ်။

“ဒီအကြောင်းကို ရဲတွေ ကြားသွားပြီး မစွမ်းနိုင်ရဲ့
အလောင်းကို ပြန်ဖော်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြတယ်။ စစ်ကြည့်တော့
မစွမ်းနိုင်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်မှာ အဆိပ်တွေပြည့်နေတာ တွေ
ရှိခဲ့ကြတယ်။ အစေခံမရဲ့ ပြောကြားချက်ဟာ မှန်ကန်ပုံ
ရခဲ့တယ်။ တစ်စုံတစ်ဦးက မစွမ်းနိုင်ကို သတ်ခဲ့တာ
ဖြစ်တယ်။

“စုံထောက်တစ်ယောက် လန်ဒန်က ရောက်လာပြီး
မစ္စတားလင်းကို ဖမ်းချုပ်ခဲ့တယ်။”

“မစ္စတားလင်းဟုတ်လား သူမက ဘယ်သူလဲ”
ဟု ကျွန်တော်က မေး၏။

“မစ္စတားလင်းဟာ မစွမ်းနိုင်ရဲ့ အဖော်ဖြစ်တယ်။
ငွေအားလုံးကို ရလိုက်တဲ့ အမျိုးသမီးဖြစ်တယ်” ဟူ၍
ဂျက်ဂျက်က ရှင်းပြ၏။

“စုံထောက်ဟာ အကြောင်းအရာ အတော်များများ
ကို ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့တယ်။ မစ္စတားလင်းနဲ့ ဒေါက်တာ
ဘရန်ဒန်တို့ မိတ်ဆွေဖြစ်ကြတာ အချိန်အတော်ကြာပြီ
ဖြစ်တယ်။ မစွမ်းနိုင်သေဆုံးပြီးရင် သူတို့နှစ်ဦးဟာ
လက်ထပ်ကြမှာ ဖြစ်တယ်။

“ရဲက သူတို့နှစ်ဦးစလုံးကို ဖမ်းဆီးခဲ့သလား” ဟု
ကျွန်တော်က မေး၏။

“ဖမ်းဆီးခဲ့တာပေါ့ သူတို့ရဲ့ အမှုမှာ ကျွန်တော်က တရားသူကြီး ဖြစ်ခဲ့တယ်။” ဟု ဂျက်ဂျ်လင်ဒန်က ပြောခဲ့၏။

“ပြီးတော့... မစ္စစတားလင်းနဲ့ ဒေါက်တာဘရန်ဒန် တို့ဟာ လူသတ်မှုအတွက် အပြစ်ရှိကြောင်း တွေ့ရှိခဲ့သလား” ဟု ကျွန်တော်က မေး၏။

“အမှုစစ်ဆေးတဲ့အခါမှာ ထူးဆန်းတာတွေ ပေါ်လာ ခဲ့တယ်” ဟူ၍ ဂျက်ဂျ်က ပြော၏။ “ဂျူရီအဖွဲ့က ဘယ်လို ဆုံးဖြတ်မယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားဘယ်တော့မှ မသိဘူး။ လူသာမန် အမျိုးသားနဲ့ အမျိုးသမီးဆယ့်နှစ်ဦးတို့ဟာ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးကို အပြစ်ရှိတယ် ဒါမှမဟုတ် အပြစ်မရှိဘူးလို့ ပြောဆိုကြတာ ဖြစ်တယ်။ တရားသူကြီးဆိုတာ ဂျူရီအဖွဲ့ကို အကြံဉာဏ် ပဲ ပေးနိုင်ကြတာဖြစ်တယ်”

“ဒါပေမဲ့ သူတို့မှာ အပြစ်မရှိဘူးလား” ဟု ကျွန်တော် က မေးခဲ့၏။

“ရှိတာပေါ့” ဟု ဂျက်ဂျ်လင်ဒန်က ပြောခဲ့၏။ “သူတို့မှာ အပြစ်ရှိတယ်ဆိုတာ ကျိန်းသေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆုံးဖြတ်တဲ့သူက ဂျူရီအဖွဲ့ဖြစ်တယ်။ မစ္စစတားလင်းနှင့် ဒေါက်တာဘရန်ဒန်တို့မှာ အပြစ်ရှိကြောင်း မတွေ့ရဘူးလို့ ဆိုတယ်။ အဲဒီ မောင်နှံစုံတွဲဟာ တရားရုံးကနေပြီး အတူ တကွ ထွက်ခွာသွားခဲ့ကြတယ်။”

“စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့ ဇာတ်လမ်းပဲ။” ဟု ကျွန်တော်က ပြောခဲ့၏။

“ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားဘာကြောင့် ဒီဇာတ်ကြောင်း ကျွန်တော်ကို ပြောပြရတာလဲ” ခင်ဗျားမှာ အကြောင်းပြချက် အချို့တော့ ရှိရမယ်”

“ကျွန်တော်က မစ္စစတားလင်းနဲ့ ဒေါက်တာ ဘရန်ဒန် မနေ့ကထပ်ပြီး တွေ့ခဲ့တယ်” ဟူ၍ ဂျက်ဂျ်က ပြောခဲ့၏။

“မနေ့က ဟုတ်လား၊ ဘယ်နေရာမှာလဲ” ဟူ၍ ကျွန်တော်က တအံ့တဩ မေးခဲ့၏။

“မစ္စဂရေးရဲ့ အိမ်ဂေဟာမှာပေါ့။ မစ္စစတားလင်းနှင့် ဒေါက်တာ ဘရန်ဒန်တို့ဟာ အခု လက်ထပ်ပြီးကြပြီလေ။ သူတို့ရဲ့ နာမည်လည်း ကရိတ်ချ်လို့ ပြောင်းခဲ့တယ်။ နောက်ပြီး မစ္စဂရေးက သူတို့ကို “ပျော်ရွှင်စရာ စုံတွဲ” လို့ ခေါ်ခဲ့တယ်။

